têgehên me neyar in
hêviyên me xav in
rondikên me beyar in
zengelorên me yên pêxwas
ji çiyayên xemên me re
newal in
çendîn kendavên xemgîniyê
li ber çavên sermayan
xwar in
hêsir strih in
pelên me yên lerzok şil in
hinavên wan sar in

Rêber Hebûn

Helbest

Qêrînên roniyê

RÊBER HEBÛN

QÊRÎNÊN RONIYÊ

HELBEST

Qêrînên roniyê

Helbest

Rêber Hebûn

Çapa duyem: Çapxaneya Sersera 2019

Amedekirina wêneya bergê: Yehya Silo

Navê pirtûkê:Qêrînên roniyê

Daner: Rêber Hebûn

Cure :Helbest

Hijmarkirina navnetewî: ISBN 978-3-96640-073-2

Mafê çapê parastî ye, ne ji mafê tu sazî an kesayetan e ku bêyî agahiya nivîskar vê pirtûkê çap bike.

Sersera (Dr. Med. Bashar Moustafa)

www. Sersera.com

Diyarî

Ji -HEBÛN- re

Rastiya bedew û a bi rûmet

ji jiyana min re
bingeha yekbar

ji bîr û maf û xaka bedew re

PÊŞGOTİN

Berî ku hest bibin best di nava hişên helbestvanekî de, ew bi tîna agirê helwestan tên pijandin. Di her risteke helbestvanekî de, bêguman tîna germahiya hevrikîyeke hestan heye. Helbestvan bi peyvên xwe ye şîrîn û nazik, dixweze ew helwestên ku di nava dilê civakê dijenin, bike besteke nû, û bi gotinên xwe re bigihîne me. Em wekî xwênerên van hest û bestên helbestvanan, bi hêsanî karin rewşa heyî û helwestên nivîskaran, li ser rûpelên sipî de, bixûnin û hêza hinirên wan bibînin. Hesta ku di nava hişên helbestvan de ye, mîna hevîrekî ter e, li gorî her teşe û cureyî tê badan, lê dema ku bi bestan tê strandin dibe helwestek xwedan hebûn
di van dehsalên dawîyê de, di nava civaka me de, bi taybet li Rojavayê welêt de, komek helbestvanên ciwan mîna siwarên li ser pişta hespên rewan li meydana cirîdê ketin pêşbirka bezê. Her çiqas meydan fereh û rê dirêj be, şîyan û hunerên siwaran di dûmahîka cirîdê de, dîyar dibin. Helbestvan RÊBER HEBÛN, yek ji van siwarên serkêş e ku ala helbesta kurdî bilind hildaye jor û di nav siwarên pêşîn de ji dûr ve dîyar e helbestvan Rêber Hebûn, bi rêya vê berhema xwe ya dibin sernavê QÊRÎNÊN RONÎYÊ de, dixweze bûyerên ku li welatê me diqewimîn, bike wêneyeke zindî û nîşanî me bide.
Di nava helbestên wî de, sê konên bilind ku her yek ji wan konan bi stûneke qalind hatiye hildan heye.
Di her konekî de gelek dîmenên ciwan ku bi rengên çeleng hatine niqişandin hene.
Di wêneyên konê pêşîn de, nivîskar bi destê hişên te digre û ligel xwe te jî noqî nav derya dîrokê dike. Ew qirtikê birînên ku ji dema sedsala Ehmedê Xanî de kêm girtî, tevradike.
Ew gelek pend û tembeyên Xanî jî, ji te re dûbare dike.

Di nava konê din de, helbestvan hişên me wekî bazekî li seranserî welêt de , li nawal û gelîyan, li çîya û baniyan, li gund û bajaran digerîne. Ji xwe konê dawiyê mişte ji wêneyên evîn û evîndaran. Li ber her wêneyekê, mirov neçar dibe ku çend caran lê tameşe bike.

Çavên mirov ji dêdara wan têr nabin. Her yek ji wan çîrokeke zindî ye, bûyer wekî livên tizbîyan ,li pê hev tê de ,rêzkirî ne

helbestvan Rêber Hebûn, di vê berhema xwe ye nû de, pêşengeheke wêneyan nîşanî me dide. Em li wêneyan tameşe dikin xwe di wan wêneyên li ser rûpelên sipî hatî nivîsîn de dibînin.Dibe ku hinek ji me li şûna xwe kesekî din bibînin, yan li xwe binêrin xwe nenasin; ji ber em di welatekî xwînî de vejîn û mezin bûn e, derd û kulên me ji hev ne dûr in

ev koma hestan ya ku heya niha xwe di quncikê hişên nivîskar de civandibûn, her didan qêran û dixwestin ku ronîyê bibînin ta ku xwe bigihîne me. Ji niha û şûn ve, ew êdî qêrên zindî ne.

Wê bi rêya van rûpelan û wêneyên ciwan de,bibin mîvanê malên me.

Mala nivîsakar û helbestvan Rêber Hebûn ava be ku em jî ,kirin hevparê van hestên lihevhatî û dîmenên ciwan

Mehmûd Hesen Berazî
25/12/2019

Hebûna Min

Di jiyana herî winda

li nav ezmanê çavê te

dibûm ew hêsir û ew viyan

li ser sînga te gerden bûm

bi ramanê xwe yê dilzar

dilên ewran dirêxînim

di meyxana gulên çiyan

sîtava te dinoşîn im

bi hêvî me bi dilşadî

evîna me bijî her dem

evîna me bibe efsan

Evîn

Gula sora li serê çiyan

ji ber te ez birîndar im

birîn bû kaniyek zêrîn

nivîsand axînê baran

de zû barke şeva axîn

bihêle vî dilî xemgîn

bi rengê perwînên hêvî

difiriyam li nav Gulîzaran

Cejina min

Li ser tiliyên te dibare

berfa Havîna birîn

lêvê ezmanê bilind

maç dikir te mîna dîn

hilma canê te ji baxê

zeyzefûna dilbirîn

xewna min bir

awirên çavê te yarê

ava jîn

çû bi bayê Payîzê me

her kovan û êş û kîn

li ber dîwarê xemgîniyê

her dinale dara şîn

bariya agir li giyan

mîna hêsrên dil bi xwîn

heyv xwe hilda

li ser çiyayê sînga te

keça evîn

li ser keziyên te

kulîlkên xemrevînê çilmisîn

nalînek ket di nav şeva dûrbûna te

Surgûna min

destnîşana kamîranî

Xewşecanî

jîna min

tu hebûnî

zanebûnî

tu evînî

Cejina min

Vîna nemir

Bûm ji ber te mîna warê bê xwedî

dil disoje

her du çavên min girî

dûrbûna te rastiya zora felek

tev bû axîn

li ser dilê min gindirî

li ser kenarê sîngê te pir tî me ez

herdû memikên te dinoşim

wek tirî

herdû lêvên te ji hingiv derketin

lê ziravê

xemrevînê

Sorperî

te dibînim mîna berfa li ser çiyan

Sorgula "Sîpan" û "Cûdî" û "Agirî

efyûna min lê vîyana baxê min

çêke şahî bilbila min

tu perî

jîna min tu

mîra gerdûna bedew

Zîna min tu

sozê me qet namirî

Xewin

Xewina min tu

dîlbera min

sorgula robar û deştan

xweşevîna min tu yarê

şahiya aheng û cejinan

tu dîrokek tê di xwendin

lê Hebûna jîna gelan

distire bilbil li ber min

dengê wî awaza cengan

ev buhara azadiyê

bû goristana zarokan

yarê, bêdengê tu kanî

mayî koçber dîla konan

awirên te awaza vîn

rondikên çavên te baran

sîngê te deryaya şîrîn

aşitî danî li cîhan

li ber wê ez pir mest û gêj im

radikir wêneya ezman

herdû sêvên te lehî ne

şînkirin perwer li jiyan

em ji hev re bûn e demsal

bûn e havîn û zivistan

tu giyana Rojava yî

"Efrîn" û "Dêrik" û "Koban"

tu zemînê dildariyê

asîmana ewr û çûkan

Ji bo vê jînê

Di dil de tu mayî

mîna hest û damar

di gewdehê min

tu ferhenga jîna bi jar û pepûk

di bajarê min

belê her gulek sor

di buxçeyê bejina te

digrî ji bo min

di lêvên te de

ew xunava reben

her dixwîne sirûd

bi maçên revok

li ser sîngê te

ez diçînim evîn

ji bo paşeroja hemî bilbilan

ku werin warê min

ji bo bar bikin

ew neyarên qirêj

ji Rojava me

ji bo her bijî

ken û şahî û dîlan

ez e mîna tembûrê

bidim awaza xwe

li her şax û şar

ez e şêwe kim

kenê zîz û niyaz

di lêvên zûha de

nema berdidim

ev viyana bedew

di nav kavilan de

dibînim welatek

bi nirx û bi bîr

her dinoşîne tirsê

ez û tu ligel hev

nivîsên evînî dikin mêrg û bax

ji bo her bimînin sirûd û huner

ji bo afirîner

Gor

desthilatek diçe

û yek tê

darbest li kolanan digere

peyker di cihê xwe de ma

kerî qûnên xwe hildidan berve jor

welat bûye gor

Bahoz

Di nav pirsên tenik de

dixwazim cesareta bahozê bistînim

kevokên sîngê te bidizim

di cîhaneke serbest de

li navendeke sereke

di bilindahiya memikên te de

gerestêrkan diafirînim

li ser bilindahiya memikên te

wêneyên bedewbûnê digrim

li ber şîroveyên mij

û gengeşiyên bayê zer

pirsên gula winda dibin

seqem tovên zuhabûnê diçîne

lê her germbûna lêvên te

çalakiyan li ser lêvên min

li dardixîne

Buhara Kurdî

Îro xewna kurdî ji nav teht û kavil

dîsa jîn dibe

li başûrê şehnaz va ye serxwebûn

ji dil gur dibe

belê ji bo vê rojê

ji bo me welatek

bi xwîn geş dibe

niha careke din

ronahî hilat ji Rojava me

ligel Başûrek serfiraz û bi hêz

yek dibe gavê me

ev e heyva Eylûl

Payîz tê de bar kir

qêrîn kir buhar

ku nasnameya me

bi coşî vejîn be

li rûkên cîhan

Destana Sirûcê

Ey dîroka xapînok

mayî li ser neqşa zemînê mîna mar

her vir û xap

cilkê rastiyê te lêkir

car bi car

lê bawer ke ronahî tê piştî tarî

wê ronîkê deşt û war

meyzîne şêrên Sirûcê

her vejandin azadiyê

bûne lat û ew zinar

wan parastin gund û şar

ji bo bixînin zordariyê

koletiyê

ew birînên kûr û jar

ew neviyên

,Dabanê - jîr -

ê şikand baskê neyar

dijî-(7) paşayê milan - rabû

û rahijte nirx û bar

ew paşayê cerdevan

her dixwest dagir bike

wêran bike

tax û bajar

desthilata êş û zorê
her bi destên van egîdan

hate xwar
her çiqas dîtin gurandin

wan serê xwe danexist

mîna - Hesê - lawê Daban

bû nîşana merdiyê

rêza mêvanê xwe girt

bo wî hate qirkirin

du birayên wî jî ketin

xefka wan Tirk û Ereb

bûn nîşana baweriyê

û hevjiyana aştîxwaz

lê di nav komên neyar de

namînin sozên niyaz

wan bi tundî

li dijî Kurdan şer kirin

her ji bo Kurda nebin yek

bûne yek

nav dîroka bê ser û ber

bûne ronak

bûn nîşana berxewdanê

bûn metirsiyek giran

lê çi bêjim her neyar e ew felek

lê - Miho - her çû bilindî

pêş de diçû mîna sîper

bawer e bi nirxên gelê xwe

bîr dibir xewna bavê xwe

geş dikir hêrsa giran

radikir tola biran

dîlkirin Miho û şandin

cîgehek dûr û biyan

lê çiqas çû dem û dewran

şopê wî her tê xuyan

ew neviyên -Kero -û –Hemê- û –Hesê Daban

her vejandin berxwedana çerxa bîstan

,ketine doza (9)Şîlan û Zîlan

û Dicle û Bêrîtan

piştî wê şervanê perwer

ketine dîroka resen

mîna Haçim, Şêx Nebî

ew her diçandin tovê vînê

wan tîrêjên azadiyê

şîn kirin jîna mirovan

hilweşandin avahiyên olperestan

îro roja şehnaziyê

her gazî kir Kobanî

bang dike

her gav dipêjê

nanê jiyana nûjen

Paşayê Millan: 1834_1908 (7)
Ibrahîm paşa :serokê êla millan di bakûrê kurdistanê

Miho: Mihoyê Elî daban,Serokê êla Kêtikan, dijî paşayê Millan (8)
şoreşek rakiribû
piştî bavê xwe ELî daban, wekî konfedrasyonekî ji hinek êlan li deşta sirûcê
demezrandibû bo hember êrîşa paşayê millan rawestê.

Şîlan ,Dicle , Bêrîtan , Zîlan , Haçim , Şêx Nebî, Şehêdên doza (9)
azadiyê di şoreşa PKK de

Evîna birîndar

çîroka dojehê dinivîsim

dema welatekî

bi nezaniyê

bi dirûtiyê

bi nexweşiyê dibrêje

dema ku gelekî dixapîne

bi çepik û tilîliyan

li welatê ku gur û heftar

têde bûn xewdî rêgez û nîşan

de bistire ey birîn

welatekî azad çêke

bi xwezî û hêviyan

peyvên me bikire

dilên me nefiroşe

ji van riyên tev bi axîn

ger neyê mizgîn

nebêje wê ji hişmendiya neçaran

raperîn biafire

peyvên me bê xwedî ne

li ser pirên dîrokê

pêxwas dimeşin

pirsa siwaran dikin

ên bi xwîna wan

dergehên gulîstanê vebûn

gazind di cihê xwe de dimînin

birçî

tazî

girêdayî

evîn bûye leşgerekî seqet

di welatê me de digere

dixebite

alîkariyê dide hev

li kolanê hinek kesên ne diyar

cil û çekên wî jê dikin

birîndar dihêlin

li ber dîwaran

strana şagirtên xwe dibêje

Gulên Berbangê

Li nav deryaya ramanan

evîna te dinivîsim

wekî sîper difiriyam jorî asîman

sirûda pistepistên te dişopînim

mîna dergûşekê di xew de

nîgaşa te dilorînim

li ber kolanê nalînê

tenê dengê te yê bi awaz

giyanê min dinirxîne

tenê porê te yê zêrîn

Buhara min dixemilîne

tenê dûrbûna te yarê

birînên min dixapîne

di nav deryaya hêviyê

çiqas digirî pênûsa min

li ser peyvên girêdayî bi axînê

Pêla Zanînê

Bi baxê evînê, bi xemla hebûn

emê çê bikin bingha zanebûn

dijî tariyê, olperestên qirêj

bi her awayî bişkînin asêbûn

civaka ronavêj, xwedî nirx û bîr

li ser milê we peywira dayînê

ji malbatê bigrin riya avahî

bi xwendin û ked xweş bikin vê jînê

çiqas barê windabûnê zehmet e

dema em jibîrkin rêya zagonê

ev e rista min rêça hestên şiyar

ji êşek kevin tê, ji xemgîniyê

ev e hêza zanyariyê ger hebe

wê her şîn bibin baxçeyên hayînê

Vejîn

Li ber dergehên sal û deman

ez hatime bînim ziman

peyvên bedew, hestên qelew

her tên di bîr, têne giyan

her gavê ez baxê te me

ey bihna nêrgiz û çeman

li nav ceng û volkan û mirin

her mayî tu vîna jiyan

hevjîna dil , şoreşa min

gola evîn, heyva şevan

demsala min, gerûdna min

bê te buhar mij û doman

xemla bedew, bejina te ye

deşt û newal , berfa çiyan

xewina welatek serfiraz

doza vejîna niştîman

Ji mîra Peyvên min re

Ji te her tên hemû şahî

dilê min ji bo te gurgan e

ji nav nalîn û bîranîn

hemû sozên sipî man e

bawerke bê te ev jiyan

bê nirx û vac û pîvan e

bawerke yarê ev Adar

bi dûrbûna te erzan e

bi te ez çêdikim hêvî

bi te jiyan gulîstan e

ji ber tu mîra peyvên min

giyanê min dibistan e

ji çûk û perwîn û bilbil

rewanê min zivistan e

zivistana evîna min

bi reng û nav û nîşan e

wekî bejin û sîtava te

mîna te yarê gulxan e

tu ronahiya hestên min

jiyan bê te ne jiyan e

vedenga Komkujiyê

Ev ola xwînmij û hov

xwe ji her maskî derxistî

lê gelên jar û bê hiş

hîn vî olî parastî

-Efrîn- tu cergê helbest

ew fîxana dilsotî

ew bahoza girs û dîn

hember hêzên faşistî

ew hêrsa dijwar û kûr

li ber pîlanên zordestî

ev derd û êş û azar

ket nava xwîn û hestî

bindestiya hişmendî

bû bingeha bindestî

komkujî li dû komkujî

li serdema serbestî

Rojava Kurdistan im

doza min her serkeftî

li ser rêça nirxên zikmak

li ser rêbaza Zerdeştî

em ax û av û agir

bayê pêlên zanistî

Kurdistan li ser her tiştî

jorî astê partîtî

4-10-2016

Werin

Werin

em gav bi gav

nûçeyên hevşabûna stêrkan

li ber pencereyên evîndaran bişopînin

dengê daholên cengan paşguh bikin

tenê pêlavên şervanan

ji pêşeroja welatan re ronahî ne

xak tenê dibîne

gulên buharan

li ser laşê wê padîşah in

evîndar li ser gewdehê wê

beyreq û al in

Lorîn

Evîn coş e di eywana birîna nû

dibe hêrsek di devê ba û bahozê

şeva xemsar dilorîne

wekî -Nîtşe – emê bêjin

jiyan latek ji êşan e

divê em bikşînin derdan

heta em carekê bijîn

bi azadî

bi mêranî

belê ey dil

tu bûyî çoleke winda

ji te dûr in hemî hêvî

bûn e gotin di rûpel de

li ser sîngê te jîna xwe dinivîsim

li nav deştên kezî û mil

dixwînim paşeroja xwe

dibînim wêneyên avê

li ser tênûsa Payîzê

evîna te dilorînim

Qêrîn

Nizam yarê
çima hêvî dinale
li ber guhê bêzar
çima dimre ken û şahî
li nav axîn û peyvên sar
di nav pirsan de ez dijîm
dixwîn im ropelê rûbar
diweşînim xunava gul
mîna helbest, dirajim bar
nebe narvîneke rûreş
nebe xemgîn
nebe xemsar
bibe gerdûnekî serxweş
ji jîna min re ey Avdar
nizam yarê çima jiyan
dişopîne birînên jar
çima nalîn û ev kovan

me dişkîne dike hawar

çima her tên birînên germ

dibin axîn û tev azar

jiyana xemgîn û xembar

bibe hêvî û ronahî

dijî ahîn

bibe zinar

were çêke ji bihna xwe

sirûda maç

di her êvar

du sêvên xwe bixemilîne

bi maçên min

heta kengî emê li ser pencera reşbîn

bikin fîxan

bi derbasbûna demsalan

ji bona te dikim gazî

dibînim bejina te yarê

mîna neqşê welatê min

tu bûyî lê birîndarê

ligel te ez dibînim roj

dixwînim dêmê êvarê

te ez xistim

di zîndana evîna xwe

sîtemkarê

****

lê jîna min

mîra hêvî

vîna ezman

finda tarî

tu jîna nû

deşt û kanî

stêrka Adar

dengê qumrî

roniya çavan

bejindarê

bihna beybûnê

nêrgiz û lala

çêke şahî

berde ahîn

bibe mizgîn

ava bike hêvî

bê te giyan

cîgeha birîn

rake ew bask

li ser sîngê berfîn

çendîn xweş in

ew maçên şîrîn

çendîn zor e

jîna bê evîn

Peyam

li xaka Mîtaniyan

ji serdema çandiniyê

ji dema- Sumeriyan- ve

her tişt ji kevinê dîrokê diaxivin

her tişt dibêjin

li vir şaristanî vejîn bû

mirovê hişmend jidayik bû

li vir- Zerdeşt - diramiya

di wan deman de

Tirk li çi digeriyan

li mêrgên xwe yên zuha de diçêriyan.

Barîn birîna giran

Destana me

her bi xwîna cangoriyên şêr û gernas

tê nivîsandin ji dil

destana Efrîna zêrîn

hêrsa hîm û latê şil

berxwedaniya sirûştê

tê vejandin mil bi mil

ez li vir qet naçime dûr

nobedarê Efrînê me

her wisa anîn ziman

ew keç û kal û ciwan

ew dîroka bê rêgez

jê bibe şervan bi lez

çêke ferhengek ji êgir

naveroka wê tenê

ew viyan û berxwedan

warê - Barîn - û - Avêsta

cîgeha balindeyan

dojeha dagirkeran

têkçûna wan roviyan

ey şahîda şêrejin

laşê te laşê me ye

laşê ew xaka pîroz

cîgeha cangoriyan

tu tîr î di çavê bêbextan

qêr û volakana me yî

nêrîtiya wan qirêjan

kete bin lingê te Barîn

laşê te ê pê dilîstin

gora cehş û çeteyan

laşê te digrî mirovahiya hatî qirkirin

reş dikir helwesta cîhan

serdema bêdengiyê

şermezar kir

şermîya

rûreşîyê

durûtiyê

tozê pêlava te Barîn

ji dêma wan hêjatir e

pêlava te ji olê wan î

tev qirêj pîroztir e

pêlava te ji riwê tirk û ala wan

bi rûmetir e

ey şehîda perwer û hêja

tu qêrîna me yî

navê te wê her bimîne

li ser dil û hiş û ziman

zindî yî tu li ber deman

ey birîna pir giran

Find û Heyv

Li welatê kavilkirî

hêvî di çarçoveyê wê de

pêxwas li gorên xwe digere

geh bi stranan

û geh bi xweziyan

cil û bergên serkeftinan didrûn

helbestvanên wê peyvan dicûn

bêyî ku dev biweste

an bipirse

çima em di dema neçarî û bêomîdiyê de

li pey hevokan dibezin

ma peyv çi ne ?

beramberî çewtiyên kiryarên seqet

wisa jî em wek xewndarên belengaz

xwe li ber agirê helbest û stranan

germ dikin

heta em binêrin wê felek çi bêje

li welatê me sînor dinalin

mayîn di bin baran û lehiyê de digrîn

evîndar jî tî dibin

ji rondikan

baranan diafriînin

Navê min

Navê min li ser lêvê te

rêyeke zirav û dûr e

têde azadî siwarên xwe bi rê ve dibe

navê min li ser dilê te

hespekî bi bask e

mizgîniya serfiraziyê

ji axên binpêkirî re dişîne

navê min di hembêza navê te de

xwe bi ava wateyan dixemilîne

di hinava bê de porê te

dibe stêrkeke sibehî

li ser çiyayê sîngê te dibe sîper

dibe padîşah û serwer

di hizra te de

li ser lêvên te dibe nasnameya min –Rêber-

û Payîz dibe mîna buhareke bextewar

bi hestên xwe ve û bi pelên zer

dibe mij cîgeha ronahî

dibe beybûn yara wî

dibe zivistaneke rêwî

cîhaneke sipî

ji kenê zarokên birçî

ji hêviyên tazî û tî

navê min mîna çirûskeke şîn û bi girî

xwe tevlî kenê te dike

ku nemîne bê xwedî

navê min dîlber

aştiyeke hember şer

xewineke aram e

di cîhaneke bê ser û ber

Şagirta min

Tu viyana hêviyên min

tu giyana xewina min

tu lehiya hestê peyvan

şoreşa jiyanê min

tu ronahiya şevan î

ey zemîna peyvê min

her ez û tu ne bi hev re

ta dawiya hêsirê min

her em ê jîna xwe bijîn

da ku avabe evîn

ku bibe taca giyanên dilbixwîn

û bê Buhar

ey Ferata nazik

û gewre û şîrîn deng bike

peyv û awaz her melûl in

çok û bilbil

dûr diçin

giyanê dilzar û axdar

her dinale ber Payîz

ew viyana dilniyaz

ew birînên nerm û zîz

derdixe êşên sedîsalên bihurtî

yara min
ava - Dicle - hundirê min

- Zap- û –Xabûr - têne min

bê te ev dil tim dinale

bê te şahî nayê min

tu dibistana evînê

ey jiyan û xewina min

baran î tu

germa havîn

hest û bîranînê min

hevjîna giyanê min

tu tenê şagirta min

ku newê xemgînî dîsa

ku nebe mîvanê min

ez te têxim nav kenê xwe

ji bo mirin binax bibe

ez te têxim nav dilê xwe

ji bo axîn bimre di min

her tu yî helbest û awaz

Kobanî û kaniya wê

kolan û tax û zozan

û ew gir û Newroza wê

eywan û taca Mîdî

desthilat û burca min

Hêsirên te

Hêsirên te ew dengê dil

li ber salên derbasbûyî
ew tîpên dilmest û gêj

li nav peyvên helbestên dîn
her berde ew hêsirên dîl
derxe ji hest û çavên şil
birjîne ew ava ku

ji her êş û azar çêbû
bigrîne tembûra tî
ew pênûs û pelgên min
azadî tu ji her tiştî
ji her bask û bendên birçî
li ber baranê dimeşim
hêsirên te di nav çavên min
hêdî hêdî dimeşin
xemgîn e ew dar û war
li ber hestê min ew baran
ji êgir pêk tê
ji ew doman
ew hêsira ji çavên ezman
dertê ji ku
ji ber çi ew

ez kirime nav

cengê hiş hember giyan

Dil her tî ye

bê te sibeh hîn tariye
bê te kenê min ji bo çi ye?

gerdûna helbest û huner

dîdara te ew şahî ye

sînga te ew ewra sipî

ew hişbir e geh rastî ye

li ber memikê te

raman dibim

geh mest dibim

dil her tî ye

ferhenga jiyana bi çêj

ew gewdeha dildarî ye

zindî dibe xewina bedew

ji bo min vîn û azadî ye
her ku diçin sal û deman
li ber min dêmê te ronî ye
ez bê te qey helbet nînim
bê te evîn tev şênî ye

Vîyana dê dawî

Evîndarî

li warê Zîn û Şîrînê

çiqas zor e
dilê peyvan dirêxînim

li ser pêlên demên bê hiş
li ser bayê henasên tî

dixwînim te

sirûdên xav

li ber leylan û nîgaşan

dilorîn im

dimînim carekê bê deng
di sîngê te

xemên yekbar

disojînim
heta berbang bike fîxan
nexweş im

mîna gerdûna dîn û serxweş
dinalim mîna bilûrlan

di nav cengan
were ji dûr ve

ji nêzîk ve
heta tiştek

ji hestên xwe bijîm carek
temen kurt e

jiyan xewin e

birîn germ e
ligel hev azadiya xwe

bikin zengil li vî warî
bibin rojbûneke rastî

ji dildarî
bibin ew xewin û ew rastî
bijîn carek bi dilşadî
welatî tu ji hêviyê
bilûrî tu

di nav giyan û hêsirê min
bi xemgîniya xwe dijîm

li ser pir

li ser çemê bêbext

sîtava te dişopînim
bi min tê xemgînî ji bo te
ji ber dûrbûna te zor e
tenê viyana bê dawî
ligel hêvî û dilsozî
dikare şahiyê çêke

di jiyanê bibe ji bo me
evîn û hêz û ronahî
dibînim xwe li sîngê te
diforim mîna agirpêj
mîna nêrgiz û beybûnê
xemên bêbext disotînim
ligel te çêdikim şahî
ku barke ceng ji gerdûnê

Ramîn

Serdema kurdî vejîn bû

di giyana Ramînê xurt

bû rûmeta Rojhilat

gazî kir hestê pepûk

ew sêdar û daliqandin

naşkîne viyana gel

qet nikarin qir bikin mafê rojê

ku li welatê agirî nûşîn bibe

dengê te Ramînê mêrxas

hêrs û volkana me ye

wê nemînê laşê te

li nav kolanên gêj û mest

dijî zordarî, bi hev re

bûn metirsî bûne gef

tevgera zanist û bîrnas

pênûs û çek rakirin

em çira ne

ronahî ne

li ser rêbaza azadiyê

zindî ye komara me

dest bi dest îro bi hev re

têkbibin zordariyê

- Xaminî- ew

Ezdehakê çerxa nûjen wê here

wê bi sêdara şoreşê li dar bibe

kanî Kawayê Hesinkar

kanî ew roja bedew

ta hemû ruknê neyaran hilweşin

li ber hêrsa gel

serdema mîdî ne dûr e

wê bi cih be di Rojhilat de

-Qurşê - bêbext wê nemîne

li warê şêrên Mîtanî

binkeve navenda zorê

doza te wê bi serkeve

dilrehet be – Ramînê - gengaz û dilsoz

berz e şopên te heval

nêzik e şoreşa mezin

banga wê tê ji dengê te

namirî tu, zengilî

di hizr û dil de vejînî

gur dibî

bi zendên ciwanên

qehreman û hesinî .

Agirê birçî

Agirê bêbext û bê bend
kîna xwe difroşe dil
berhemên kovana gelên
bê çira tev de diçin
aliyên bayê Zivistanê
dişînin zehmetî
xemgînî sihwana xwe danî
li warê ronedî
agirê zordar difûre
şewqa xwe dispêre kul
laş û hestî têr dihêre
birçîbûna xwe giran e û bê sînor e
çav û por û dest û mil
kete nav hestî û cil
deng dide li Amûdê her sal
di gewriyê bilûr û tembûr

agirê birçî û kevinar

tê vejandin

nû dibe

agir e dagirkere

şer dike bi êzingê hestan

bang dide di qurzîka xwînê

geh dibe hêrsek giran

xêz dike leylana bê hiş

ew lehiya miçiqî

qet nizanî di wê sirê de

dojeha sor têkbibe

agirê kurdî bi derbasbûna çerxan

laşê gengaz tim dixwe

lê çima agir diweste

li ber deriyên dijminên me

ew li her çar aliyan

şûr û rim û agir in

û em belav in

mîna laşên tev biraştî

li sînema çerxên nûjen

rûpelên êşên beloq

geş kirin xemgîniyê

ew şeweta dilrevîn

ava kir dilzariyê

agirê birçî û tî

bû sêdara şahiyê

ax çi kûr e ew şewat

xwînmija zaroktiyê

Sînema Amûdê bû

cîgeha rûreşiyê

qir kirin zarok û zêç

nobedarên tariyê

lê nikarin finda hêvî vemrînin

qet nikarin bimrînin ronahiyê

(Helebçe)

Li ser Helebçe hest dinale

hiş jî dimre li ber nivîsê
roja çûyî mîna îro

qir kirin newroza me

jiyana bindestiyê

bû durişma jîna me

parçebûn.

dagîrkerî.

parê gelê ronedî
li ber sînoran

rengê jîna bendewar
bandike qêrîn dike
li ber sêdaran

jiyana xwe

distirînin
Çêdikin hêvî bi hêsiran
Şahiyê binax dikin
kew ligel hev

dema tengasî dibînin

pevdiçin

mîna kurdan hev dixwin

meyzîne şoreş û tevger

çawa têkçûn

wek dibêjin:

kurmê darê

bingeha xwe ji darê ye
narvîna kurdî çîrokek
Pê felek tim mest dibe.
Bilûrê xemgîn

bi destê bê lebat de sincirî
dengê xwe dispêre çiyan
dighîne laş û hinavan
bihna sêva xapînok
li ber deriyan
deşt û zozan û çiyan e
li ber dîwarên zîndanê bîr

va Helebça careke din

mîna êşek sermedî

berze di dil de
va ye hêsirên pir dirêj
dimeşin li ser riwê virmor
narvîna kurdî

di neqşê rojhilat de
komkûjiyek sar û gêj e
zindî ye di cîhana me
kî wê rojek
tola adarê hilîne
kî wê hêvî ji girtîgehê

derxîne
Yekbûna hizr û giyan

wê bi zendên keç û xurtan

her bimîne
ew tenê findên şevan in

ronahî ne
yekbûna kurdî tenê

wê azadiyê bistîne

Ahengek mestbûn

ez e hestê kor û biyan

derxînim

li ser ava şewqa te

demsoza min

nîgaşa belengaz

dinale ji dil

dirêxîne Ezman

li warê gulan

di memikên te de

raperînek dijî

di nav de jiyan

kaniyek hingiv e

di nav de

evîn û birîn serwer e

were bê te cîhan

doman û şer e

dûrî ceng û zordarî û zehmetî

dûrî êş û bîranînên ronedî

li ser te belav im

mîna pelê daran

ji ber gewdehê te

welatek din e

di çarçovê wê de

çivîk rêber in

ziman û tilî

ramûsan daner in

Sirûd û huner

li ber derî westiyan

evîn jî li warê rojê

bê per e

giyan bê ser e

ligel te jîna min

bi çêj e û xweş e

li ser memikên te

lêvên min serxweş in

bi xalên li ser sîngê te dilgeş in

Argûna min

Têm ji bo lêvên te ên sar
bi volkana dilê xwe
germ bikim
û cêwiyên kevokên te yên dilmest
bi maçekê razînim
û bi mêtinekê ji nû ve şiyar bikim
sînga te aştiya windayî ye
ji bedewbûnê re deverekî aram e
zimanê te bi zimanê min re

dîlana agirpêjiyê digerîne
ramûsanên kevirî nahebîne
ji derveyî dan û standinê maçan
destanên lehengan

efsan in
laşê te peykera xwedayekî zindî ye
berî ku memikên te çêj bikim
min digot qey xweda mirî ye
Ez têm ji wan rêyên tev berf û seqem û zihêr
ku li ser destê te
tîpên germbûnê fêr bibim
argûna min

Bajarên tozê

dirêj li te dinêrim

ey ewra min e koçkirî

êdî ez ji sibehê ditirsim

ji êvarê diwestim

bûm e kaniya avê

nepeniyên wê zuha bûn

zelalbûna wê miçiqî

ewra min

ey şoreşa min

têkeve hundirê min

ji bo jiyana xwe bidestxînim

li ser têla peyvan

bi awazê

ketina te a dilpijok saz bikim

dînîtiya xwe xelatî min bike

şerpîna xwe bide min

daku şiyar bim

ez vebûna xunava buharê me

herikandina xwînê

di damarê de me

şoxa min vegerîne

daku mîna helbestê biweşim

li ser bihoka giyanê

ji bo ji tarîbûna odeya xwe

findan pêxînim

têkevim asîmana axaftinê

li warê valahiyeke girs de

fîxan bidim

ji şeydabûnê bêhiş dibim

paş qurzîkên fereh de

xwe vedişêrim

ji bo te li ser daketina xwarê

bihêvojim

ey ewra min

ji te hez dikim

çi berg be

an cakêt

an pantorekî

li xwe bike

an min li xwe bike

çavên min balekona te ye

û destê min jî derpoşa te ye

de bi min re asta herî bilind ji dînîtiyê pêk bîne

dibe bibim keskesorek

an kevanek

dibe ku ez bibim dem û cih

bibim burcekî dagirtî ye bi mezinahî û dînbûnê

bi dirêjdem bikevim

û berken bibim

berî erd hest bibe

bi sîmfoniya ketina min

ev cîhana dewlemend

mîna şokolata koçbûnê

tarî ye mîna çavên te

ey ewra min a koçkirî

êdî vegere

ji ber ku berêvar vegeriya

xweziyên Rezberê

ji hêsiran re naura nîgaşê vedike

mîna meyê di peyalê de

di rakêşana memikê te de

hestekî bi hişê stêrka rijî dileyze

tirsa memikê dirajim

gilêza derzên rewek

palgehên striha genî

ji bo pê mezinahiya lêv

qirecirên avrêjê

birîna şewatan

şiyar bikim

qêrîna temaya xwe vedimrînim

bi dilroşbûna xwe ya giran

daku roniya sermedî biçespînim

ji binefşa dilşikestî re vedigerim

ku min bi nazikbûna xwe wêran bike

narvîna kavilê

xwe bi siha agirê min vedide

ta bigihêje kûrahiya deryayê

bi hêrsrbûna qûmê

min pirên tengavê

ji binê talanbûnê

derbas dikirin

li jêrî dojeha min de

binefş li ser xewinên dilpijok

radiwestin

windabûna riwê sor

cihê mixabiniya min e

ew qerenfîla ku bi dildarî

hatiye şewandin .

dojeha min barê dojeha te dikşîne

ji bilî zengê xwe ve

ti xelatî ji xirêna te re ranakim

birçîbûna xwe bide min

dibe ku tariyê bidest xwe xînim

min êşê xwarin bide

ta bibim mêr

ziquma te buhişta dînîtiya min e

jibîr neke ahîna min e nixumî

pepûkiya xwe ya hilandî

diyarî wê dikim

seqema awirên xwe

xelatî min bike

di talîzokê girtîgeha xwînbûyî de

ezê hêsira xwe mîna qurşînê

li ser deverên bêdengiya te berdim

dengê te bipêçim

vedengê henaseyên te bimijim

sertbûna şêlobêliya min a gunehbar

li ser rêyên reş de

bi sermayê disojim

paş gemiyên min ve

kêlek payizekî girtî

û zivistanekî şêlîbûyî

hebûna xwe bidest dixim

ezê devê hêsiran

ji bo pariyên vegerê vekim

nîvê hinek ji min

nîvê tevahiya min

sê ribê şeyna min

tonek ji kovanên min

lîtrek ji nalîna min

xeyda jinên rojhilatî digire

domahiya min beredayî ye

domahiya te yara min beredayî ye

em herdû mîna du kîvroşkên tirsok in

bi evînê dihelin

bi veyrûsa tunebûnê ketine

ti asîman nîne me bihewîne

ey keça min

em li ser sînor in

bi hev re sekinî ne

mîna du sikeyan

ji derveyî erdnigariya nalînê

li ser hevdû hildibin

parçeyên hevdû parve dikin

guh nadin fûtiya bê

pêxwas di nav berfê de digerin

birûsk firtikên xwe me xwarin nade

xwe radestî latên şermbûnê nakin

tawûsên mezinahiya xwe digurînin

rikbera min

derbasgeh ji sedema tîrbûna xwîna me

girtî ne

alî ji sedema xemgîniyê ketine celbê

de bilez vegere

emê li pêlavên xwe siwar bin

û bifirin

ji derveyê bajarên tozê

Bi vegera te re

Nivîs xwe qurbanê hatina te dike

piştî dûrbûnekê
û ez bi deng û tîpên te

mîna erdhejekê

dihejim.
Min perdeya guhê bîrêkirinê

her şev bi navê te

qul kiribû
ne hêsan e mirov

li bendemaniyê de bijî
bi dûrbûna te

endamên min xwezî kirin

ku çavê wan hebana

ta bigryana.
Bi te re evîn weke mirovan

dimeşe
lê bê te seqet li ser kursiyan

dimîne .
Cihê xwe

di kurahiya çavê te de digre

li ser heyv û rojê
erd û ezmên

xwe dibîne
evîn di te de

naşibihe xwe
ne xweda ye û ne jîndar e
ne mirov e û ne cin e
bê reng e û çêj e û hilm e
lê ne av e
ew jiyan e
jiyaneke

ji derveyî sîstema vê jiyanê ye
evîna min bi te re
nakeve di çi pergal û û pîvan û bendan
ne bilbil e ku di qefesan de

kedî bibe
ne normal tişt e ku were nasîn
bi çend nav

hevok û gotin
evîna me volkan e

di nav me de difûre
qêrînên me dikelîne
were zendên xwe

ji paşî re

li dûr ser û stuyê min ve bigerîne
were xwe bi min bifirîne
hesretên azadiyê bi min derxîne
were sêwir û siha xwe

li ser min de deyne.
Min di nav baskên xwe de veşêre
xweziyan li ser lêvê min

bi maçên xwe razîne
ey keça evînê
Serdema nû

ji evîna Mîdî destpê bû
were li ser min

di van şevên buharî de

stêrkan birjîne
rehjenên min bi hatina te derketin qadan
were bi dengê xwe

kovanên min bimrîne
bi hatina te - whatsapp - ji şahiyê rengê xwe yê kesk diteqîne

Û - Fecebook - bi vegera te re

bi rengê xwe yê şîn ve

ezmanan dibarîne

Lutkeya xewinê

helbesta min li ezmên
mîna firindeyekê difire
li ser zemîna sêwirê
mîna kaniyê
di gewdeya te de diçe
mîna xwîna kelî dimeşe
evîna min pepûkiya hişê te diguhêre
dema xwe ji windabûnê
bêhişbûn û dînîtiyê re ditewîne
evîna te azadiya min e
di xwîna min de agir e
evîn mîna awazekî aram
li ser memikên te dibriqe
giyanê min ji nêzik û dûr ve
xwe tevlî te dike
xwe ji lawazbûnê re netewîne
bibe perestgehek
ta ku evîndar serdana wê bikin
ku bi hêsiran dilsoziya xwe
têde binivîsin
çavên te evîna qerenfîlê ye

ji çîvîkan re
du ewr û roka zêrîn in

de germbûnê bide demsala zivistanê
seqemê ji ser rake
bila têr germbûn bibe
xemgîniya wî binivîse
Avdara wî pêxîne
Nîsana wî dilşad bike
çendîn gazina xemên xwe

ji min re dikir
dînîtiyê bide havînê
çendîn bêdengiya xwe dikir sirûd
çendîn nalîna xwe ji bê re ragihand
li ser bilindiyekê

wê xewinên me bibişkivin
dilsariya te di cîhana xwe de dikşînim
ez balekona xemê me
birîna vedengê me
şînbûna asoyê me
germbûna dûmahiyê me
di baxê gulxaneyên dûr de
leylaneke dilpijûk im
di dilê min de asîmana bedew
xwe bi cih dike
berbang bi berêvarê re zewicî
tiliyên sibê bi porê gulan ve dileyizin
pezên hêviyê diçêrînin
mezinahî

xwe ji bend û baskên rûmetê

rizgar dike
aştî jî di ferhengên cengê de windayî ye
pirtûk

ji ber peykerên serokan dimirin
xemên kedî har dibin
birînên bêbav hov dibin
tilîliyên dayîkan serkeftinan daner dikin
keriyên gêj li dû xwe ve

hezarên keriyan bilmez dihêlin
da ku tenê li ber daholan bang bidin
nifşên nû ji welêt baz didin
û nifşên ku bên

di malzarokên narvînê de

xwe sêdar dikin
li ber bê dergehên sêwelek

bê nan û av
rojên xwe diqedînin
bi werîsên çol û çiyan

xwe girêdidin
ji nifşê ku werê re dibêjim:
we pîroz dikim
maç dikim
ey nifşê me yê bedew û li ser rê

ji tenaziya we hez dikim
ji me re ye redkirina we
sed şerm û heyf
feleka binkeftinê
hêsir, qêrîn û vedengên me
ji min re ye mirin û xwedawîkirin
ku sibe nifşekî bibînim
şahî û serkeftinan çêdike
ey nifşê mizgîniyê
serkeftinan
nifşê kar û xebatê
ez dengê nerazîbûna we me
çirûska we me
bêdengiya we me
takesa we me
hinekî ji we me
ez hûn im
dilê min awaza kevnariyê ye
haya we ji helbestê hebe
ta hûn hebin.

Bixûrbûn

Raman agirbest nakin

lê hilm berdidin

mîna gulberga hindî

xwe bi derbekê bi aliyê poz ve berdidin

dikevin xûşavê demê mîna danikên xoxê

raman bi tenê ne

di girtîgeha çavnêriyê de ne

metirsî jî beranberî wan jî dûr in

ew dû parsû ne

yekser beranberî hev in

merhemetî hilnagrin

naghêjin hev

raman metirsiyan nêçîr dikin

segvanên xwe li ser baniyên bîr de belav dikin

û metirsî jî mîna nîgaşên pispor

bi zanista virnasiyê

orispîtiyê bikartînin

xurtir in ji koleyên romayê ên zoranbazîkar

mezintir in ji serxweşên meyxaneyan

lê raman takes û bitenê belav dibin

ramenek dû ramanekî

bi rêveberiya metirsiyê

ta dibin hilm

piştre berz dibin

Çavên te

Di çavên te de

ez buhara welatê xwe yê bindest

ava dikim
azadiyê dikim dew û şîr
evîna te baran e
bin de pêxwas

li kolanan digerim
yarê tu pîrozî
yarê tu newrozî
dema tu helbesta min

sererast dikî
dema ku tu dilê min

wek stonê ronahiya sibê

di xwe de binyad dikî
dema tu bi rengê dêmê xwe

xemla sirûştê

li ser darên rût de

weşan dikî
û li min dinêrî
dihêlî ku ken

siha demên min be
wisa xemgînî

matmayî û didulî dibe
û neyartî ji dilsozî

şerm dike
û heyv bi stêrkan re

şer dike
û ronahî xwe ji tariyê

rût dike

dilê min bixwe
bike hevîr

di legena giyanê xwe de
di paşîvê de bisoje
ji rengê wî yê melûl û virmor

derxîne
wî ji qefesa sîngê min

rizgar bike

agirê wî vemrîne
bila bi laşên min re

neyê pişaftin
bila bibe pariyeke nan
di ezmên de bibe stêrkek

tenê min bisojîne
agirê evîna te

ji bo min sermeye
ji min re dar û gul û gîhaye
berdevka hebûna minî
diruşma hêviyê yî

li warên rûnedî de
min bike kêr

di sîngê mirinê de
min bike li warê sîng û berê xwe de
germahiyeke sermedî
her dil ji ber te

dibêje helbest
ta bijî serbest

Çêja jiyanê

li ser maseya jiyanê

danek nalîn e

û kêrek êş e

li bendê çi me bi nerîna te?

li benda hatina te me

ey kêmê di evîna min de

ji destpêkê de paşgukirî yî
ji demeke vala de zayî
û ez jî ji qurbaniyên valabûnê me
mîna gêjan

beranberî aramiya kal de

sekinî me
xemê min di daqurtîne û nikare
aramî cerg nake li ser vê

mikur bibe
ew newêrektir e ku vê yekê bike

maseya min e virmor

mîna min û tiştên min
li ser piştê ramana min

siwar dibe
ax ji qurzîkên rehjenên min
û ji henaseberdanê min
te pêş bahilkêşana evînê

keser berda
ta ku pistepistên wê bibirî
ez e ji birçîbûna dilê xwe re

bibêjim
narvîn te têr neke
ez e kesera xwe demkî

di zîndanê kim
baran min tevlîhev dike
tiştên niyaz

pirsên beredayî
ronavêjên şilbûyî
paqij in qêrînên me
zelal in ahînên me
fistanên domahîkê
û cilên asîmanê li xwe dikin

Cejina maçan

di hizrê min de

ku ez ropelên pelgê biçirînim

û biqêrim

xwe tazî bikim

jihalçûn bibim

ev cejina maçan e

û yara min devê wê ji mermerê ye

bîst hezar car min kerîniya wê şermezar kir

min di riwê eynikên zerhimî de

di ezmanê teysînkirî de rûtirşî kir

hevrikiya min bê sûd bû

û xwdan dêma birsiqî

gelek westiyayî ye

dûrbûyî ye

mîna neqşeyekê hatiye hîrkirin

tê serê min

ku ez veşartî bigrîm

nepenî paş sihên dirêj de bimeşim

nîva rojê geliyan vexum

li ser pêlên keştiyan

domanên balafiran

siwar bibim

xwe li ser avahiyên vala hildim

bê sûd

dikeve hizrê min de

camên pencereyan bişkînim

an xwe ji balekunê bavêjim

ev cejina maçan e

û yara min devê wê ji mermerê ye

Cîgeh

di pêlên te de

çirûska talîzokan in

di gavê aramiyê de

beranberî vê xezalê raweste

ta bi zîrekî li te binêrim

ey biyanê mîna kolanan

axdariyên min bi tenê bi talanbûnê diramin

mîna beqeyan wîrûran dikin

de bi dilçûyin

bi evîna min mest bibe

sibe ez e mîna peyker

binê kavilan de winda bibim

wê dizên mûzexan û şûnwaran

min talan bikin

ez te hembêz nakim

an hêrsa te wernagirim

ezê bibezim pey rojavayê

êdî şahî min ranake

êdî xema min ne dilovan e

ey merdê mîna xunavê

di devê gulşîlanê de

nêzik bibe

tariya min vekêşîne

ta jiyan bimre

û ji nûve ji malzarokê te ve vejîn bibe

şewqa ezmên ji zelalbûna te ye

asîman xwe ji te re xemiland

xwest mîna te xemilî be

ji dema ji erdê re bû ban

Cîgeha nakokiyan

Bi gewdeheke ciwan û lihevhatî

û bi dilekî girs û jêhatî

evîn weke mizgîniyekê ji min re şand

ronahî bi xwe re bir û gerand

dikir ahîn

bi maçên germ lehî barand

Şûnwar e

Buxçe ye

awirên wê stonên tîrêjê ne

viyana Nêrgiz û soninan e

keziyên wê yên zer tavika deryayê ye

ji bo min welat e

sirûda avê ye

hebên çivîkan e

kuxika heyvê ye

pêlên arandinê ye

zimînên sirûdan e

hemî gul jê destpê bûn

beybûna agirî

nesrîna çiyayî

ji şahiyê û xemgîniyê re xelek e

li ser zemîna laşê wê ve

nakokiyên rengan bi yekbûn

reş bi sipîbûnê re zewicî

ronahî xwe bi tariyê ve teqand

hebûn bi nebûnê re bi yek werîsî xwe gerand

reşbînî bi geşbîniyê re xwe afirand

Çîroka welatekî

Ger ew serok koça xwe kir

gel wê bîne hezar serok

em ew gelê Kurdê resen

xwîna me afirand dîrok

ger em nebin dewlet û hêz

ger hilnedin ala bi rok

jîna me wê bê wate be

azadî wê bibe çîrok

warê bedew jîna me ye

paytexta qumrî û kevok

dapîr û bapîr û bav

ezber kirin ew mak û kok

Di avdarekê de

zaroka min
lê bîrêkirina beybûnê
dema xwe tevlî zeyzefûnê dike
berve rêyan ve
di kêlika berêvarê
ma ev gava me ya detpêkê ye
dema em berve baranekî
riwê nîsanê şil kiribû
hevdîtinê dixwînin .
An ev dema me ya dawî ye
ku em ji nişkê ve
hevdû maç dikin
berî ku seriyên gîhayê me bibînin
ey xunavkirî yê mîna sorgulê
di çaxê sibehê
çendîn bi dîdara te
min li ser lêvê te de

maçê bê vêxist

Çendîn min bi ramanê xwe

bendemanê şêwe kir

min ji rojê re

ji gîtar û kenarê re

bilêtên viyanê vegerand.

ta min bilêta xwe

li ser rêya te de

jibîr kir

di min de yara min

êşa moriya sor e

dema li ser quma germ

hildikşe

di min de

ey razayî yê mîna gemiyê

li ber bahozê

dêmek ji ezmên re

dema tênosên êşê

û baranê diwerîne

bi bîrêkirina beybûna

a xwe tevlî zeyzefûnê kirî ye

di çaxê berêvarê de

li ber te ve têm

min yekbûyî

binyadkirî bi te

bipejirîne

Ey çiyayî ya pêveçûn û şewatan

ezê li ber te

di avdarekê de

gulgulî bibim

êdî turikên wexerkirinê

min nexapînin

wê bavlîsokên tozê jî

min nesekinînin

Di Şeva Xedrê de

Birîndar in

mîna axdariyên xwe
mîna qîrewîrên zarokên xwe
girî lal dibe
laşên birîndar bi derbekê de

sar dibin
xwîn diaxivin
gazindên - Dêrsimê-
li ber guhê -Miştenûrê - dibêjin
pirsa kuştiyên bê guneh ji felekê dikin
aştî li xwe digere
azadî serjêkirî li kolanan

avêtî dimîne
fîxan konên xwe

li ezmên vegirtin
li ser welatekî

bi xemên tolhildanê fetisî ye
bi hêrsên Egît û Mezlûman tije bûye
laş li ser laş diqêre
şûrê islamê li ser stuyan ve tê kişandin

çîroka welatekî sêdarkirî
bi çend kêlîkan ve

vedigerîne
pêxemberan di wê rojê de
mîna parsekciyan

li kolanan diçêryan
li xwedê digeriyan
mirin ji me baca hebûnê dixwaze
di hundirê me de şiyar dibe
bi me re diraze
sêdar jî mîna katê dîwêr paldayî ye
keser ji bejinê me dirêjtir bûye
taxên Kobanî lal in
birîndar in
navên me
nasnameya me
li dadgehên dîrokê de tewanbar in
xelkên li erdê û ziqaqan bê liv man e
rewanên wan şiyar man e
Li ber rojê disincirîn
ji paş mirinê ve li me dinêrîn

-Dîlbera gir-

Cana dil şîrîn û rind e
Hişê min bir ,bîr jî bir

sînga wê paytexta perwîn

lêvê wê warê şekir

awirên wê agirî ne

zindî ye her gav li vir

çendî Dînbûn har û mest e

xapînok e qirecir

gote min hêdîke cano

li ser girên min çêke pir
Efrîniya xemgîniyan
zeytûn ji dil gazî kir
bê wê hir tişt tar û mar e
bê kenê wê vîn di mir
min bi wê re şahiyê dît
hez dikim wê pir û pir
ew çem û zozan û dar e
roj û heyv û bayê sir
deşt û kendal û newal e
dîlbera çiyan û gir

Baran û xerîbiyê

Baran min şil dike

min di çavên xwe yê fereh de

vedişêre

ji min re nûçeyên seyrana koçberên

ên bi lingan meşîn

dibêje

min bi nermbûnekî xapînok

li ber xwe dide

awiran li min vedide

behsa min

ji min re dike

bersiva pirsên min ên

mîna tayê dide

ez kîme

siha dawiyê me

an nexweşiya destpêkê me

û herdû mirinekin

li ser şopa mirinekî mirî

diaxivin

ez xewina kesk a şewitî me

çemê bûye lehî

ji çavê zarokekî sêwî

derdikeve

birayê xwişkeke

jiyana xwe bidawî kir

birayê xurtekî

dihû hat e gurandin

ez ew çemê jehrkirî

ji devê zarokekî derdikevim

li Helebçeyê an li serê kaniyê

belavkerê çîroka – Elifik –ê me

bergîla a di rojekê

bi pêxember ve

rabû ezmên

şopên – Xandî – me

a ku ji mirina xwe vegeriya

berve nimêjekî

bi mirovan yeqîn e

xwe ji jiyanê re ditewîne

ez ew rîbana sor im

li dûr noqa keçekê

hember zordariya sitemkarên

ên ji dojeha sermedî

vegeriyan

serî hildide

min çekê xwe hilgirt

ji bo ez li pozê feleka hêrsdar dim

û eywanê wê ya di hişên mîkrobkirî de

bicih bûye

wêran bikim

baran paseportekî

xelatî min dike

li riwê wî de çedikim

û li nav celb û cenaqê de dimeşim

ta ku ez ew ronavêja barkirî

bidestê xwe xînim

penaberiya min

bi otumbêlên mirinê

ewtewtên kuçkan

orispîtiya siyasetvanan

nalînên dayikan

tirûmbêlên pilêtkirî

û xwînên ên kolanan sor kirin e

dagirtî ye

penaberiya min

devê xwe ji qurşînê re

verkirî ye

rûtirş e mîna lalekê

li ber riwê min de zindî ye

her ku ez li eynikê dinêrim

mîna tîrekî di hundirê dilê min de

bindavan dikole

sikeyên mîtro yê di hundirê wê de çêdike

rehjen û pêkenûkan jinav dibe

êşan tev dide

xwe li ser hespê min ê seqet de

siwar dike

min bi tayê xemê

baran

pîzot û xweliyê
ve giran dike

mîna xanimekê

şîrê evînê

di sîngê wê de zuhabûye

bi min re hevpeyvînekê çêdike

bi dawiya şevê de

xwe radestî

rûdana westandinê dike

xurbeta min

stranên min ên bi şev û roj

bi lingên xwer

bi guhên ker

dibîne

û li ser sehneyê şanoyê de

siha min e rawestiyayî

xwe dirêj dike

mîna çemekî

ji destpêka felekê

ku bi dawiyê

mîna deziya domanê dibe

Dûrbînên xeman

li her parçeyên cîgehê

laşek min qutkirî heye
laşên bê xwîn
çavên bê hêsir
dilên bê guh
gewdeyên bê damar
mîna zarokên bê mal
û şevên bê stêr
neqşeyên hêrsrên min

li findeyan digerin
niha di vê gavê de

wekî sala par
an sala berê
an jî sala bê
pirên jihevketî

di nav hizrê min de

tên e sotandin
cêraxên kevin

çîrokên min in
cixareyên vemirî

pêşgotinên

ji êşên min ên toz girtî re
beranberî te

çavên min

bi dûrbînên xeman

li te dinêrin
gurçikên nalînên xav

dihêrin
ji çavên te kûrtir

tiştek nîne

dema ewrên tarî di çavê min de

nêçîr dikin
min ji deştek ta deştekî

vediguhêzînin
û ez jî di nav bayê rêyan de

digindirim
zivistanên te direvînim

di adarê de
bûharên te

li ser agirê giyanê xwe de

dikelînim
rêwî me

rênas im

di giyanê te de

min rê winda kirin
karwan li pey min winda bûn e
berf jî dibare
wekî zinarekî

ku ji ezmên ve

were xwarê
wekî rondikên girs û tirsdar

dikevin
çêja evîna te

wek libê zeytûnê tal e
bihinvedana min

ligel te cenga dil û hizr e

Ey sirûda êtûnê
bi min re be

mîna tîrêjekî şerê tariyê dike

bi gûrmijê lêvan

û bêdengiyeke har
tenê siha te niha

baskên xwe

li ser şeva min e lal de

dideyne
tenê tilî

xêzên peyvan derdixîne

mîna yekêneyên bîranînan
her tişt xewin e

va ye tu xewineke zindî yî

ava xatirxwestinê vediwxî

û dibêjî ev mey e
jibîrkirin hogir e
tenahî dagirker e

efrîniya awiran.

Bimîne şad

ku dilê min aram bimîne
ku kanî rengê xwe

li ser giyanê erdê wergerîne
şiyar bimîne

ku razan xwe ji meloliyê rizgar bike
ji derveyî demê

findên şevan vêxîne
di awazê de

cihê te

li ser bilindî ritman de berze
Volkana dil.

tenê dikare evîna min

bi dûrbûna te de

bixwîne
ez û te kanî ne û zozan in
paytexta qumrî û Bilbilan in
nalîn in
dojeh in ji keseran re
name ne ji siberojê re
hest bê hiş e
henas har û dîn e
evîna te hêvî ye
baranekî li ser helebçeyan e
mizgîniya xelasiyê ye
serkeftinan dirêsîne
adarî tu efrîniya awiran
kurdaxiya girnijînan
di te nûjiyan dijî
nûbuhar diqêre
felekê dixapîne
rewrewka zaroktiyê yî
hola zeyzefûn û beybûnê yî
seroka dilê minî
min ji zîndanê demê derxîne
heyfe ku xulekekî derbas bibe

bê ku çavê min te bibîne
ku ew ciwantiya bedew bar bike
qurmiçk êrîşî dêman bike
bê ez tola evînê
bi maçeke sor li ser lêvê te hilînim
felek tim me diêşîne
Çendîn kenê te şîrîn e
Ezmana şîn

di giyanê te de

çendîn heşîne
keskesora mestbûyî

cihê xwe ji asoyê ve

li ser kenarên sîng û berê te de

vediguhêzîne
mest im

serbest im

ji bendên hiş

rizgar bûm e
bin siha kenê te de

dimeşim
qendîlek
di destê min de ye

û di destê min e din de
pirtûkekî xwe li ber siha te

ditewîne
bêzar im

dilzar im

binefşan lêvê min dixwin
banga maçekî wêrek dikin
ku ji lêvê te derkeve

û têkeve ropela axînê
min di henasê temburan de

bihêle
bilûran bigrîne
dîlanan biafirîne
refên kevokên gûzel

ji qefesên dûmahiyê ve

derxîne
Stonên berêvarê

bi hatina xwe

hilweşîne
heyv û rojê

li hev bêne
ku jiyan pergaleke nû bistîne
serên keseran jê bike

xemgîniyan bumbe bike
kovanan derxîne
raperînan bicivîne
stêrkan li ser min û xwe

ji ezmanê dilçûyîna xwe ve

birjîne
di min de
hemî jîndar û çerxên felekan

tî ne û birçîne

Eger

Weke perwînekê

yara min xwe vediguhêzîne

xwhdana bin çengên xwe

di devê stêrkên xemgîn de

rûdike

sipîbûna xwe

dide ewran

tirşbûna xwe

dide lîmonan

ger derya evîna wê ji min re

bidîtiya

wê xwe ji bahozê re bihêla

eger çiya mezinayî ya wê bidîtiya

wê bê bask bifirya

wê erd xwe radestî

temarekî yekta bikra

û bender wê xwe

li ser kendalên deryayê de

jiyana xwe bidawî bikra

eger xemgînî

şahiya wê bi dîtina min

bidîtiya

wê mest biba

fêrî kenê wê biba û bimra

eger

eger ew

di hilma wê de bihna baranê ye

dema di sibeha nîsanê de dikeve

bihna zeyzefûnê ye

dema piştî nîvro

xwe radestî elesê dike

di hilma wê de

bihna gulavê ye

di peyala nîv dagirtî de

hilma sabûna baxkirî ye

a li ser tiliyên zarokan

mest dibe

dema riwên xwe yên nerm dişon

di hilma wê de bihna domana

a ku ji qehweya -Yemenê - derdikeve

bihna ergîleya mestbûyî ye

bi baxê sêvê

wax

wê çawa bax piştî hilma wê bijîn

çawa!?

Em gîhan

Ji çavên te de

nifşekî nû ji perwînan derdikevin
di nav baskên xwe de

nameyên sibehan

ezber dikin
di hembêza xwe de

gulan kedî dikin
xweziyan dibêjin
Şîretên berbangan

belav dikin
bi te dibim dîlê demê
li bendî peyvekî hestiyar dimînim
ku min ji êşan bidize
lê wek her carê

çepelên min tevlî berfê dibin
-Çile - dijwar dibe
nameyên dilê te
dereng li rê dimînin
li bendemaniyê de
ez û demê şerê hev dikin
qirecirên rêyên dûr
gengeşeyên derdorê

te ji min vedişêrin
di welatê me de

Evîn bûye nûçeyeke lezgîn
nûçeyeke derewîn
Soz jî bûne toz
lê di kenê te de
di dengê te de
rastiyekî heye
gelo rastî çi ye?
di vê tevlîheviyê de
hest û hizrên min

xwe bi werîsê jibîrkirinê

darvedikin
ez jî di nav xwe û te de

raman dibim
hêsirên xwe yên çûyî

amar dikim
di legena felekê de.
Birînên min

nanên germ in
yên kê werin

hevîr in
dixwazim di çavê te de

siberoja xwe bizanibim
ez jî weke payîzê

neçar im
wek darên zer dinalim
çendîn azarîbûn konên xwe

li ser buxçeyên dilê min de vegirtin
mîna hêsrên zivistanan nawerive
dixwazim te ji demê bidizim
te ji hembêza tirsê derxim
xemgîniyên te talan bikim
şaxên hêsrên te

wêran bikim
Ji te re bibim hêlîn
ji bo her gavê
ji dilê te nalîn û volkan derxînim
te bispêrim xwe
te li ser hespê kenê xwe

birevînim
te ji azadiyê re

bikim navnîşan
ji çavê te

kevokên rengîn derdikevin
dem hîn heye
evîn hêja ye
hêvî zindî ye

bedewbûn hîn maye
ez jî bi welatê di çavê te de

xweş bawer im
bi zagonên wê

bi reweştê çivîkên

ku di çavê te de dijîn
bi şahiyê bawer im
rebenê tîrêjên ku ji henaseya te tên min
ew sûlava porê te li ber min de nasekine
geh av e
geh agir e
Ji te re rastiya min ey keça çileyê
Berfa li ser çiyayên min

cila bukaniya te ye
berfa ku li ser min diwerê

ji xemla te ye
tu di her derê de zindî yî
di nivîsên min de dijî
kevinî tu
xelekeke tevgirêdayî yî

ji şoreşên min re
Çendîn kûrahî min gêj dike

dema ku nêzî cîhana xwe dibim
rastî siha xwe ya dirêj têm

ew siha sersar
mendal dike êşan
mikur nabe ji kesî re
ew biyan in
bi lez diçin
bê guh in
kesine dûr in
ev cîhana bi tenahiyê xemilî ye
serwer e ew tarî
ez û te gihan e bilindiyê
û şînkayî

ji me re hembêza xwe

vedike
em gîhan
di navbera hembêzên min û te de
yên tev derbasbûyî bi hev
sêv û hinar

nû gihan
dîlan serxweş in

li ser kenê te

û buhar gêj dibe

ji ber min û te
li ser destê te de

wek ku ez mezin bûm

wek ku ez berî çend xulekan

hatim e jiyanê
li jiyanekê bê şer û ceng û doman

hembêza te

çendîn xweş e

kur e
mereq kor e

agirpêj e
li ber cilên te

Newroz bi coşî xwe hejand
min bispêre

berbanga kenê xwe
min nehêle

li bendemaniyê de bicivilim
min radestî

wan çiyayên dûr bike
min li ser girên memikên xwe de

bigerîne
li ser çiyayê Agirî

Cûdî û Sîpan

Endezyara rewanê min

têm û li min kincê xwedayekî
dixwaze ji te fêrî afirandinê bibe
windabûn koça xwe ya dawî dike

nav tîrêjên çavê te de bar dike
min bi şewqê awirên xwe biparêze
bi agirê kenê xwe

min bişo
stêrkên hûr xelatî şeva min bike
nema dem bê te derbas dibe
nema sêwir

nivşta sirûştê dipejirîne

bi bendemaniya min ji te re
bi baskên peyvan re
dixwazim bifirim cem te
li ber kevîkên gewdehê te de

mereqên min diçin û tên

wek leşgerên westiyayî

ji nûbedariya dem dirêj
dem niha ye
ji derveyî wê jiyan winda ye
berî te

ez mîna bermayîyên cengan

belav im
bê war im
neqşeya min

di nav neqşeyên welatan de

tev derbasbûn e
zimanê min jî fermî ye
li warê belengazan de tenê
lê ji derveyî xemgîniyê ve

şûnwarên min

şaristaniyên mirî ne
bi balindeyan re

hestên min

daxwazê hembêzkirina hestê te dikin
dibim av
dibim sûlav
dibim li ser girên sîngê te mey û gulav
ewr û sîtav
welatî tu ji xewinên min re
xelat û nîşanî bi min de
em e her tim wekî Dicle û Feratê
bi hevgin

bi hev re bimeşin
evîndar û şehîdên xwe hembêz bikin

di xwe de veşêrin
û ji wan nifşên gulên buharan
 bibişkivînin

endezyara rewanê min
 welat namire

dema ku evîndarên xwe

ji dil

 hev hezdikin
 bi hev re bi ken û dîlan

 mirina reş binax dikin
 dilê min niha

xweştirîn peyv ji te re dibêje
tenê serê xwe li ser sîngê min de
 sirûda roj û derya

keskesor û bê

bibhîse
 çendîn jiyan hêja ye û xweş e
 çendîn dûrbûna te

mîna şeva min reş e

em jimêj ve hevdû nas dikin
ji berî zayînê

û piştî wê
bi hevdû re hatin vê gerdûnê
me agir û çandiniyê

nas kir
me wêje û evînê

saz kir
gefên felek û narvînê

şermezar kir
ji landika zaroktiya te

derketim
ji malzarokê stran û lorîkan

jidayik bûm
li ezmanê kenê te

firîm
û bi bayê payizê re

bi pelên daran re

bi ba dibûm
ta ku min xwe dît

li ber pencereya mala te
çîrokeke payîzî

çendîn navê min girs e

li ser lêvê te
dema bi dengê te digindir e

gûkeke agirî
warên dijminên tîrêjê

wêran dike
bi wateyên xwe hêviyên siberojê

bi dest dixîne
tenê kenê te

bi helbestên min

dikare
awirên te hestûyên peyvên min

ligel kevokên gûzel

dabeş dikin

Ew

Berî rojbûna bendemanê

riwê giriyê xwe

bi xewinên rêwiyan

rengîn dikir

bêdengiya xwe

pêş kaxizê digrînê

bar dike

mîna pişkojê

an

tozê

ez jê re dibêjim:

ey dawiya bîrêkirinê

û balindeya seqemê

ezê xwe radestî te bikim

di nav qerebalixên damarê de

û dengên nalînê

ezê dengê te bi du hêsran

qamçî bikim

pey şîniyê te nakivim

ta rêwîbûn keser berde

min bi avê baranê xwe xendiqand

li burcên keserên min de

winda dibû

ew xewindar e mîna rojê

mîna ewrê di nav min de

ew!!

Şahiya ronedî

Em qet rastî te nehatin e

ey rastî

tu ew leylana bêbend û bedewî

di gerdûnê me de

berve dawiyê em diçin

mîna kûsiyên bejî

ev goristan û penaberî

li zengilê mirinê dikûtin

li dergehan dixînin

di qerebalixê de dimeşin

riwê bêdengiyê

li xwe dikin

ev mirin daholên xwe lêdide

ji lorîn û stranan naweste

mîra min

ji me re ne ew rêyên dûr

de em li ser de biçin

meş felsefe ye

girnîjîna te nasname ye

ey helbesta har û dîl

pîroz e dilê te

çendîn şînkayî dida beyaran

di helbestê min e sert de

Awaza Dînbûnê

Hêsira min di awazên aliyan de

tîpa bêdengiyê ye

nalîna wê ye

çirûskekî ji baxê bedew çinî bikin

ronahiyê ey avakerê jiyanê birjînin .

Ey bayê sîbera tenik

xwe rût bike

gerdena bîranînan bide min

baranek e şîn

xwe tevlî dilê min dike

li ser kenarên Feratê de dimeşe

li benderên reşbinyê

derbas dibe

Nizanim

ji şeva xwe pirsyar dikim

li ser vedenga maçekê

li ser findên min

Xemgîniya me

geriyana gulya gîhê ye

gerîna bê ye

mestbûna salan e.

Ey tîrêja ewra dirêj

serî hilde

sibe cejina me ye

li ser baniyan .

Mêrgên kesk ên ciwan

şiyar dibin

westiyayî me weke evînê

dinalim

mîna berşîrkekî li ser rêyan de

hatiye avêtin

dem hat ku em helbestê bikin sifrekî

evînê li ser rêyên parçebûyî

weşan dike

Ez Efrîn im

Di xwîna min e hinî germ de

te bi tundî vedişêrim
berî mirinekî bêbext

ez e bighim te
çendîn xwîna min

ji ava kaniyên te hez dikirin
Siyamendê te yê nûjen im
xeca min
ne em mirin
û ne jî sêwîbûn.
Ne ew çûn
ne ew êş bar kirin
em lawên kovanê ne
zarokên nalînê ne
evîndarên hêviyê ne
hêvî li kurdistanê çarmîxkirî ye
hêsirên te qetrana min e
û ez êzing û darê rût im .
Em besî newrozan in.
Agir in.
Şewat in
Êton in
bi te re min xwe dît

evîndarekî mîdî
eywana min

li keleha - Semanê - ye
birca min e belek

di çavên te de ne
nivîna min tixûbên laşê te ye
lê çi bêjim
eger dijminê evînê
buhişt ji dest me bir in
berî bimrim

ji te re laşê min
li xwe bigre

keyf û şahiya min
qet negirî ji bo min
tenê bi bejina te têm
Şehîdekî zindî me
Mîrava min
tenê dijîm
dema tu tola evîna min

li ser bilindiyê çiyayan deynî

dilê xwe li ser dilê min dî
bi şehnazî serî hildî
ez ne dûr im
dûr neçe
berê laşek bûm

niha jî ez ax im
zeytûn im
Yarê ez Efrîn im

dilbirîn im

Ez û tu

Jê negere

ji ber ew mêyatiyeke

her nepeniyên birînên derbasbûyî

dabû te

-Sîheyvê – evîna te ya koçkirî bû

di hêsrên te yên penaberbûyî de

ji bilî wê diyarî ti kesî ne ke

ji ber ku ew yekem kovan bû

piştî wê her talbûn vala ye

jê negere

Sîheyvê - a te westandibû

hinek tiştê

ku nalînên jiyanê

sipartibû te

ji bo tu li bilindiyê bî

ji bilî çi kesî

Nîsan – wek ên din in

seyraneke derbas bûye

negrî

baskan bihêle ji dil re

dema ku êş

tola xwe hiltîne

bifire

li bendî barana tengezariyê

nemîne

tolê ji talbûna xemgînî

hilîne

lihevhatî bimîne

bibe mîna avdarê

bi destê birîndar

agirê vêxîne

ji bo bibe ewrê reş

xwe netewîne

hemî erdhej

di jiyana te de

wek leylan in

ey veşartiyo di pîzotên xweliyê de.

Mîna demboriya zikmak

serî hildidî

pêş demê de

dûr dibezî

sersariya te ya niviştbûyî

bi tenê xwe ranaweste

şoreşê vedigerîne

tu ne armanca çi evîndarê yî

ne xelata biyaniyê yî

biyaniya bê pergal

bê mêranî

çavdêriya mezinahiyê

bê reng neke

biçe

hemî êşan bisojîne

bi gûrnijîna xwe ya tekeskirî

mîna evîndarekî

di rêya xwe de biçîne

di cîhaneke

nalîn tê de hatiye jibîrkirin

di nav de ti cih

ji evînê re nema ye

ji bilî hembêza şilîbûna sermedî

orsipyan refê herî pêşî

di serdema me de girtine

dev ji şerpîna hêsran berde

dev ji azariyan berde

biçe

hêdî hêdî bila xwîna te bilive

xwe bi êzingên siberojê germ bike

yê wek birîna te bi hilme

pêwîstiyên nexweşan pê hene

li vê cîhana ku êşa tunebûnê dikşîne

cîhaneke bê birînekî rasteqîn

bikaribe

bizqa te ya agirî bigrîne

nalîna xwe bide bi kevrekî

qêrîn bike li ber ritmê awazekî

di bumbeyên dengê te de

ey çiyayî yo

agirê qurşînekê ye

ji çekê şoreşgerekî ye

kifika felekê red dike

dev jê bernede

diyarî wê bike

êşa te yî esmerok venemirî ye

metirsiyên wê yên tevderbasbûyî

di xwîna te de venebû ye

ey xwedan mereqên dirêj

Sîroz

hêdî be

netirse

jiyana xwe bi dawî neke

ahîn ne be

bila ti berz bî

hember kesên ku bûn e

dildarên revê

zelal be

sersar be di wan çolên celbkirî

Sîroz ey siha ronahiyê

hemû karwan şerpeze bûn

dev ji erka xwe berdan

ne ma di nav qerebalixê de

meşîn

derbasbûn

qet ne pirs e

ji seyraneke din

ti di nav de biçî

xwe zikmak bike

di kendalên evînê de

ji bîranînan şerm neke

ji wan hovên ku dûr ketin

bûne mîna derewekî lal

di şikefta korbûnê de

çi birîn li ser birîna te yê sert hilnakişe

ne mêrek

ne jî jinek

bi birîna te re dikarin bibin hevpar

guman neke

ku kûrahiya te xuya ye

lê dûrbûyî ye

wek rastiyekê

xwe ji çi metirsiyê re

natewîne

-Nîsan - wêrekiyê nade

dostê min

Sîroz negrî

ji ber yê wek te

bi pepûkiyê re nakeve dan û standinê

pepûkiya gerdûnekî hêdî hêdî

berve wêranbûnê diçe

dikeve

di dojeha naletan

di dergûşa mirinê de

di zîndanê tunebûnê de

Nîsan mîna her efsanê ye

wek evîndarekî û ramannivîsekî

hebûna xwe bijî

ku xweşikbûnê xelatî erdhejan dike

wêrekiyê radestî bahozan dike

û başbûnê mîna xelatekî

dide volkanên dîlgirtî

dîlgirtî lehiyê ne

dîlgirtî berfên vêketî ne

di dûmahiyê de.

Destê te yê rikber

mîna xemgîniyekî

ku caran ji axdariyê

newestabe

berve ezmên ve dirêj bike

li ser stêrkan de bihêle

ji bo birçîbûna xeman bigrin

xwe di çavên şevê de bicih bike

heyke hilmê

bi gûrnijînê te yê arandî

ey serwerê birînê

birîna ku xwe mezin dibîne

li ser nemiriya bendewar

ez ne -Dunkîşot - im

lê ez di dêmê wî de

xemgîniya bavlîsokê me

Sîroz çirûskên asoyê nexîne

qirecirên giyanê neşkîne

dînbûna hilmê nefetisîne

nalenalên xemgîniyê newestîne

beranberî xeyda agirê

bêdeng nemîne

sêwira avê

di nalîna xeman de veke

mîna tîrekî di kezebê rastiyê de

bi beze

tu hatî vê zemîna dîlgirtî

wek ewrekî

baranê dike xelat û diyarî

Sîroz tu dawiya birînê yî

dawiya êşên adamîzadê yî

rojbûnî

ji xewinên zaroktiyê re

bi hêrs bibe

hember omîdî yê

û ramanbûna berdewam

Sîheyv ê tu nekuşt

lê tu vejand

xemgîn nebe ji demboriyekê

xwe bi xwînçûyînê xemilandî

xemgîn nebe

ji ber ku her yarek Sîheyv e

her deryayek -Sîheyv - e

her qurşînek -Sîheyv - e

her gulistanek - Sîheyv- e

hemû birînên me – Sîheyv - in

derkeve

xeman berde

wan ji zîndana herî kevinar

ji êşan rizgar bike

xwe jî rizgar bike

bibe seyrana vî agirî

di bilindiya çiyan de

qêrînên te yên sermedî bahoz in

lêborînê ji xeman

ti carî nexwaze

ji ser hespê seqet

dakeve xwarê

nepeniyên hundir veke

wan lêpirsîn bike

dev ji jinê berde

ji ber ku li rojhilata me de bûn e

mîna nifta di destê

ew kesên ku ji her aliyê

hatibûn wê .

Mirin di rêyên mayînê de

di giyanê me de

derbas dibe

ez ne – Sanşo – me

rêhevalê mişextiya min

ez di te de

eynikekê ji riweke koçkirî dibînim

sorgunkirî ye

mîna evîna ku vala em serdana wê dikin

û ti cih ji me re nîne

ji me re ye ew şevên xirş

ji me re ye

ew ezmana ku dike fîxan

û ji me re ye ew zûhabûna girover

ronî mîna jineke

dixwaze bi te re bileyze

wê şad bike

piştre

bi ewrên

xwediyên gavên çargoşe û sêgoşeyî

erza wê bide

Sîroz bêdeng be

li ser gîhayê bayê rûnene

Nîsana qels alava nîgaşê ye

kursiyek ji mirineke di rê de ye

mîna dawiyekê

bi serî û hişê sêwirê dileyze

Sîroz ey êşa zozanan

xema zeytûnekê

rastî ewr û artêşa wê hatibû

çima tu axdarî

ey nexweşiya avê

gora wê

bê cejin im ez

şînbûna ku bi şeva birîndar re

xemilî ye

bihin dikim

bi qêrînên me mest dibim

li ser ritma tembûrê

qêrîna xwe distirînim

bi tenê xwe

di zivisatana tal de

dirazim

rehniyê distînim

di her zemawendekî de

xwe vedişêrim

li ber her buharê de

biyan dibim

car ne dibim agir

dibim xema domanekî

bejina agirê çiyayekî

li xwe dikim

Sîroz ey darbesta ramanên min ên kevinar

û dem dirêj

sêwirên vê bayê min

çarçove dikin

wan dilovan dibînim

wan pêşeng dibînim

xemilî ne bi xemgînî

ji nalîna xwe netirse

geliyan henase bike

ji bo wê ti serbelayî

di vê jiyana nezûk de

tu hîn li dadmendî ya van salan digerî

navbera te de kelema demboriya rikber e

ji bahêlkêşan û henaseberdanê re

çepikan lênede

ji ber ku her rehjen sexte ye

Efrîn jinbiye serdeman e bi te difûre

Kobanî jinbiya rêwiyekî ye

di nav tarîbûnê

li ser bêzariyê ye

û xwînçûyîna wê

di nav giran de

min bi rêve dibe

hejandinek heye

wê belav dike

pîzota serdemên vala

li xwe dike

Sîroz di gêjbûna feleka zordar de

wek te li ser rêyan

dimeşim

ronahî ya hindik

bi buhayekî erzan dikirim

bê nirxbûn

ji hebûnê re bihêle

netirse

narvîna me ye

ku em bi xemgîniyê

mest bibin

bibin riwekî ji jiyanê re

û gelek rû ji mirinê re

êşa dîlgirtî ji pepûkiyê re

ez bi tenê li vir im

li ser sînorên girtî

nûbedarê te me

ew rebenê derketî

ji perestgeh û quncên beyar

ez ew bapîrê mestbûyî me

bi zaroktiyekê

ku hemî daxwaziyên derbasbûyî

serdanê wê dikin

de were li ser bilindiyê

Sîroz ji bilindiyê netirse

ji ber xelasiya me

bi çûyîna me ye

li ser wan çiyayên şoreşger.

Gora çokê

dûr neçe

eger dilê min çû

windabû

bê hêvî ne be

eger dilê te heliya

şikest

kîma ez nizanim ez kîme

ji dema ku min şopa hêviyê da

ji dema ku min ji tariyê hez kir

Ji dema ku berfê

li ser lêvê heyvê

çirayên xwe vêxist

ez li ser pirê Feratê de

rêwîyekim

metirsiyên min

li ser serê daran

digrîn

hewldidim

bi evînê bimrim

li cîhaneke têde

dilên ji kevir bicih dike

çavên te

bedewtirîn daristan in

di sihên gewdeha te de

daristan û darên kajê ne

hilma reyhanê ye

deşt û kendal e

û zeviyên zeytûnê ne

li ser dûmahiyê dirazin

belavbûyî weşan dibû

li vir tu hîn digrî

di hundirê min de

di bendemaniyê de

xemginî

ji temenê me didize

tu dimînî

mîna helbesta min e birîndar

bi hêsirên çavên xwe

ên awiran dixapînin

ez çok wek xwe

dudil dibînim

çavên xwe dide pencereyan

ji rêwîtiyê hez dike

firindeyan ji min re

gazindên êşên wî dikirin

wî li ser bilindiyekî dîtibûn

dema jiyan xwe bi dawî kiribû

min li ser rêyan

bin axê de

gora wî vekûland

dilê wî ya ku bi bêdengî

keta kûrtan.

Rojhilat im

Ji destpêkê ve evîn hebû

tu yara min bû

Ji malzaroka viyanê

tu hatî jiyanê

berî çivîk û baxan

berî perwîn û gulan

ji lêvên te

binefşan çinî dikim

li ser quma deryayan de

helbestên xwe bi xêz dikim

awazên kemanê

bi ahînên te dibhîsim

parçeyên awazên min mest dibin

ey ava mezin

ey Ferat

ez im ewê yê bi destê xwe

li ser avê

xemginiya xwe

şêwe kiribû

ey -Nîl-

ava evîna xwe

li ser xwîna min de birjîne

dudiliya min vemrîne

giyanê min li ser lutkeyan de

geş bike

min te piştî bêhêviyeke kevinar

dîtibû

xemên min

di dûmahiyê de

mişext dibûn

li asoyan dinêrim

firindeyekî dibînim

berve jor ve difire

bi serbilindî dûr diçe

peyvên evîna min mizgeft in

perestgeh in

têde evîndar ji bo hevdû

nimêjê dikin

hêsirên wan

rehjenên wan

bê kîn in

ji bilbil re welat im

ji te re Dicle û Ferat im

çem û lat im

rojhilat im

Hêsirê min

Ev hevalçûka min e

kajek û şaxê catirekî bejî ye

di nav kokên tûzik û beybûnê de

bê pûtekirin

an fedîbûn

mezin dibe

bi êş û hêviyê

binyad dibe

bê hêviya min

mîna sînorên kevinbuyî ye

xwar û nizm dibe

di dilê min de bekera -Eyşeşanê-

dizivîre

ey daveka bizqê

min hembêz bike

penaber im

mîna her kesekî barkirî

ji derveyî best û deryayê

û piştî kêlîkekê

ey bizq

wê darbesta helbesta min

were cem te

bi davekên kevinûk

bi xemê rezîl û koçerî

wê keçek bê cem te

sîng û berê xwe ji bê re vekirî

wê gavê bêdengî

bê xapandin e

û mestbûn

bê peyal e

pişt re

helbet wê tu nîşanên nemiran

wînî bîra xwe

neqşeya min e li ser vî kevirî

bîrdanka min jî kevira min e

û neqşeya min

ev serma ye

ev şêlubîliya min e germ

Giyanê min

şala keçekê sihirbaz e

xwedayekî sinêl dixapîne

min jibîr neke

ey rondika min

ey hogira bizqa lanetbûyî

xwedanê xem û keser

jibîrneke

çavên min ên hişkbûyî

mîna amêjenên qeşayê

di rex fokeyan de

Hêsirên xweziyan

Ey şevo ma ez e her timî

dîlê te bim

tu di rojeva min de

temenekî virmorî

ey sibeh

ma dilê min bang li te kir?

Ronahî mîna rêwiyekî dilzar

xwe ji nîgaşên tariyê vedikşînê

li ber ve nalîna demdirêj tê

cîhana te ya tîrêjkirî

xwîna min dixapînê

hêsirên min dike qehwe

li ser maseyê şevan de

şîrovên xemên min datîne

giyan jî çîrokên xwe

ji rojan re dibêje

sal jî diçin

leylanên me yên rojhilatî

ranewestiyan

me hîn daneweşandibû

ji dema me bi hêviyê re

kaxiza girnijînê

îmze kiribûn

li hember tirs û jibîrkirinê

zor û mirinê

min şoreşên xwe ragihand

ji min re ye cîhana azadîxwazan

li ser zemîna xunavê

ji min re ye sirûda gîtarê

bizqa bedew ê asoyan weşan dikir

bi rêyên ritman

ji min re ye bêdengiya kobanî

û lutkeyên welêt

li cem min cureyên derbirênên niyaz

xwe li ber xewindaran ditewînin

bi siha avê

bi nanê evînê a germ û çeleng

û rojê bawer dibin

bi çavên bê girî

bi çavên te yên ku gerdûnê çira dikin

astengiyan jê dibin

min çendîn di nav de

mîna firindeyekî jiyam

li beranberî sêwir

baskên xwe vedike

çendîn xewin

bêriya hêlînên xwe yên kevinar û serdemî

di te de dikin

ez li newalan de

di her çaxê de

pirsa wan dikim

li bax û hilmên wan digerim

pêlên wanî rengîn

di nav xwe de dixemilînim

şîretên keskesoran pêktînim

di newrozê de

li ser girê Meştenûrê de

li te digerim

ez pêleke barkirî me

li pey evîn û xewinan dikevim

ji dema ku ez şewitîm

Roma di şewata xwe de

wek rêwiyekî di min de

derbas dibe

Neyron sermayê xwe

di hêsirên min de vêdixîne

giyanê min

ji zîndanê xwe ve derdikeve

li berve rêyan dibeze

xwe ji leylanan re dike find

êşan di çavên te de pîroz dike

ey finda jiyanê

ez cîhana xewinê me
li ser lêvên zaroktiyê
ahîna dengê xunavê me
li bilindiya çiyan de
strana bin berfa lerzok im

awazên xemên te sirûd in

li ser milê kaniyan de

derbas dibin

ma te ez nas kirim?

ey mîra cîhana min

ku ez im ew ê ku bi şewq ê dildariyê ve

hêsirên xweziyan xêz kiribû

Hevala min

Omîdî

bê wate ne
tîrêjên eynikan winda dikin
min dixin xefka aloziyê
di hembêza gerdûnê de
xwe bi cih kirine
emê hêsir
mîna xwînê
li ber riwên berbangê de
birijînin
têgehên me neyar in
hêviyên me xav in
rondikên me beyar in
zengelorên me yên pêxwas
ji çiyayên xemên me re
newal in
çendîn kendavên xemgîniyê
li ber çavên sermayan
xwar in
hêsir strih in
pelên me yên lerzok şil in
hinavên wan sar in
ji hemû dergehan
çav xeyidî ne

hêlînên bîranînan
tengezar in
nifşên şahiyê har in
ji mirinê re kaxeza nemiriyê dinivîsim
kenê wî dibihîsim
jê re dibêjim:
jîndarên te
ji paş te ve dêmên te
dibirêjin
temenên kînên wan li ser te
pir dirêj in
ta dema ku ez nebûm
min vegerîne mirinê
bihêle ku ez birînên xwe yên çênebûyî
kedî bikim
deyindarê stêrkan im
bi deynan ve dorpêçkirî me
bi hêsirên te ve xeniqî me
bi çavên kil mest im
çendîn qurşîn evîndarê aştiyê ye
dema li sîngê kevokan dikeve
bê hiş dibe
ji derveyî her qêrînê ve
bêdengî peyama xwe dişîne
rastiya bê dem dibîne
sirûdên pepûkan her car dixwîne
gulên rojê diçîne

ahînê li ser agirê nalînê dikelîne
cengên min ji bo çirûskan dirjîne
wekî her hevalekî
ji ber xewinekê ve
laşê şahiya xwe difroşim
te nas kir hevala min
ji ber çiye hawar û qêrîna min
Emê rojekê
ji xefkên wan derkevin
li ber dêmên zordaran
bi coş êgir vêxînin
diranên tirsê bihêrin
bêdengiya xwe ragihînin
temara gelê xwe
ji keçkaniyê bixînin
emê azadiyê bikin nan û dew
ey keça şîrîn û bedew
ji me re ye
axa jiyanê
bilindiyên Kurdistanê
hevalê ey sirûda bilûran
çûka ezman û ewran
çendîn berf dilê min e xembar birîn dike
çendîn serma min dax dike
de were em tola êgir

ji tariyê hilînin
dema meşê em hev bigrin

pêdiviya me bi êgir nîne
bi werîs jî nîne
di nav berfên stûr de dimeşin
di nav wan şevên newêrk û bê zirav
bibin nûnerên sîber û gulavê
ji baranê re tu romanî
ji şoreşê re tu volkanî
ji min re helbest û ramanî
destê te mîna ronahiyê ne
min belav bike li ser aliyan
axdariyên min têxe bin axê
ligel pirtûka xwe
min ji min azad bike
ji derveyî demê
mirin û zayînê
min carek din bîne
cîhan di çavên te de
çendîn aram û şên e
hevalê ey qêrîna min a dîlgirtî
were em vê şewatê bişewtînin
vê ciwantiyê bidizin
mîna berfê li ser bilindiyan bijîn
ji bajarên mezin
û lanetên avahiyên camkirî dûrkevin
ji cadeyên orispiyan dûrkevin
bayê siruştê bi me kêfxweş e
were em xwe tevlî bê bikin

were hevala rêya min e dirêj
were em di ezmên de
bifirin
hemû bask û bendan
bi tundî bibirin
dûr bifirin
dûr bifirin

Kênê te

De bide min kenê xwe dilsoziyeke yekbar
di serdema xemsar
bide min hembêza xwe
axek e sor
giyanekî kûr
min têxe bûxçika xwe û bigerîne
min ji qefesa mirinê derxîne
ji bo bibim jîndar
bê te nayê min ew buhar
şîn nabe di min de gul û dar
ji roja ku min tu naskir
vebûn li ser dilê min nêrgiz û şilêr
û di hundirê min de
derketin kanî û rûbar
dema ku çavê min bi kenê te ket
di hizrê min de avabû bingehên şahî
li ser xalên bîrêkirina min de
rondikên ezmanên berfîn belav bûn
û di cîhana min de her
ew helbestên tengezar diaxivîn
ku bi te xwe rizgar bikin
û di hembêza te de bibin cîgeheke aram
ji gulxan û gulîzaran re
destê min li tiliyên te digerin

di seqema sar de
tenê ez rastî leylana te dibim
min gelek di bîr de

tu ezberkirî ye
min te di destanan de xwendî ye
di nav xwe de hêvankirî ye
hişê xwe bi te birî ye
di xwe de dîtî ye
di nav agir û berfa dûrbûna te de

mîna gokeke berfîn
digindirim
dengê te zengila zayineke dereng mayî ye
di destara mereqên xwe de
dilê xwe dihêrim
ku hêdî hêdî ,fêrî evîna te bibe
cîhana girs çiye bê te
welatê bi nav û deng
serweriya bi hêz çiye bê te
tu nînî azadiya min
ez mîna pêla azadîxwazan

têm li ber te

ji bo kursiya dîrokê bişkînim
û xweda ji ezmanê ve

bênim xwar ê
ji bo yeksan bibe bi jîndar e
dema ku her tişt

mîna dilê min bi evîna te bibe sipî
wê demê bindikeve bêbextî
serdikeve doza evîndar

Keriyên bê

Ewr ji dikanên ezmên ve hatibûn xwarê
çarçevên şilbûyî

ji xuhdanê gewdeyên du evîndaran e
ji mêyekê hingiv û xwîn jê weşîn
ji mêrekî repkirin ew westandibû
ev sirûda pêşveçûnê ye
çarenûsên me temam dike
di me de giyan vejîn dike
omîdiyên hayînê saz dike
min bêxewiya xwe temirand
tariya xwe vemirand
min agirbestek bi mezinayî re danî
qurbanên êgir hilda
ta bê li ser xwîna me razî be
ji pozên me yên bilind re
pergalê herêmên
yên serên xwe

dijî zordariya dojehê
hildabûn
min çarçevên şilbûyî

bi lehiya evînê

çûyîna avê spas kir
cejinên dîbûnê pîroz kir
erza kubariya mozên reş da
wan vwxwendî şîva mirinê kir
ev buhara

bêdengiyê ji cergê tirsê

derxist
di me de êjdeha qêrînê

şiyar kir
de ey keriyên bê

bersiva zengilên ezmên bidin
hêvî ji pevçûnên jiyanê

xwe da aliyekî
xwe ji navên me

rizgar kir
qatên zemînê

dojeh û asîmanê hêla

Li ser kenarên aramiyê

Şev hêsiran dide hev

xwe li ser hevdû kom dike

mîna awazek e bazdayî

dil mîna stranê cot dike

tiliyên xwe dike şorbeya mirinê

dem berve valahiyê diçe

toza pirsê dalêse

li ser pişta gerestêrkê

pêkenokên xwe yên zuha belav dike

bê ku guhên xwe bide şopên penaberan

yên ji welêt derdikevin

welatekî axînê hembêz dike

ji pezên xwe re zengilê lêdixe

û ji şivana re qurşînan berdide

cureyên dojehê

li ser tabûrên xwedan rihan

dabeş dike

ên kêrên xwe tûj kirin

û gotinên xwe yên şîrîn

bi bandor kirin

li ser zewacê pirjinî

li ser ew kesên ji ol derketî

kesên barkirîne buhiştê amar dikin

dînîtiya wan

li ser tabloya dînan ezber dikin

çîroka binaxkirina buharê bi xwînê fetistî datînin

ji mirinê re li cem keriyan de bextek heye

û ji birêzan re

nalînên qehfan

pepûkiya axînan

di kokên xemê de

sihên wan ademîzadên ên xwe mîna ewrekî biyan dixirxirandin

xewinên xwe piştî mirinê şêwe kiribûn

di ketin bîr

buhar nankoriya xwe diyarî wan kir

ji wan re çavên gulan

şahiya koleyan e

ji kokê xemgîniyê re

pergala pîzotê ye

dema nepeniya xwe ji dil re dibêje

cadeyên min xema rojava

kovanê rojhilat derbas dike

li ser xewinên lorînê dinivîse

bi aştiyê dirame

tevî ku di penaberiyê de ye

û bi şahiyê dirame

tevî ku hatiye kuştin

ew keçeke cadeyên xemsariyê

derbas dikir

banga xwedayekî di hundirê xwe de dikir

giyanekî xwe ji hestî û çavan re

ditewîne

ey mirov

ji amarkirina kînên te re

dem binkeft

nalîn jî carek din tu dizî

cîgeh û dem dizî

ta tu mîna kacê biwestî

berve wî biçe

wî bixwe mîna ku li te dimeyzîne

li ber wî de ew nalîna newêrek

mîna çiyayên hişmend xwe berz bike

bibe ew mirov

çendîn evîn girs e

çawa me wekî qamkurtekî

dike pêş xwe

bi kel û girî ji me re dibêje

hûn mezin nabin

mezin nabin

ey genimê xapînok

zikreşiya xwe li ser min rake

ez nema ji rengê zer êdî hez dikim

li ser kevîkên aramiya bêhiş de

sêwirek zîrek

derbas dibe

xwe ji asoyê re

ditewîne

li argona ramanê

digere

li ser zemîna girs

xwe bi ramanê mezin germ dike

ji bo bi tenê nestire

li ser kenarên nîgaşa bumbekirî de

ev sêwir derbas dibe

li ber kevîkên çema porsipî de

dilsar e

mîna welatekî bi êşan dudil e

di elendê de gewriya xwe didaqurtîne

henaseberdana xwe piştî sibehê dihêre

di demê berêvarê de

aşka xwe cot dike

bi gemiya şevê re dikeve bezê

bihnên xwe dikşîne

mîna rebenan

li ber aramiya bêhiş de distire

hest wî li ber xwe dibe

şermiyê wî birîn dike

riwê nezaniyê ji bêhişbûna wî dibe

ev sêwir

dergehên koçkirinê li xwe dike

dema xwe ji asoyê re ditewîne

li dij zemînê radibe

argona ramanan

li ser kenarên aramiyê

vêxistî dihêle

Mîna davekî

Dema mîna davekî
hêsirên çiyan

li ser riwên binefşan de diweşînim
bi tirsê hest nebe
hemî dîwar û pencer e

ji te re vekirî ne
ta ku tu ji nav de xwe bighînî min
ji paş an ji derên derizî de

werî cem min
bi çiqlên darê bawer be
me sozên xwe bin de nivîsî
bi qerenfîlê bawer be
em du qerenfîl in
êşên buharê

li ber dihejin
ey nazdarê mîna bê
mîna te me ez
sirûdên tengezariyê bi lêv dikim
û bêdeng dimînim
hemû şewat

tevlî dudiliya min dibin
hemû xewinên me

dijî me tevdigerin
xwe ji giriyên me re natewînin
de were piştî vebûna gulan
berde sêwirên tirsê
were em tirsekî

ji xwe re biafirînin
em herdû şahid in

li ser rojbûna evînê
em li ser lutkeya zengelora dînbûnê

bicih dibin
bi xwêya hêsiran

xwe dişon
ta baran bidawîkirina xwe rawestîne
ax ji çavên min ên

timî tiştan dişopînin
azarkêşan dişopînin
çareyekê ji xwe re nedîtin
biryarekê dan
ku êşa xwe paqij bikin
belkî razin
wax ger çavên min razana
wê min ji bûnên wan
firindeyên kevokan bigirtana
ta wan şah bikirana
ji bo li ser dengê tank û bumbeyan

şiyar nebin
wax gulîstana min
çendîn ji her tiştî westiyayî me
li hezar merhemetî digerim
li darekî girs û bilind digerim
ku li binê wê de

bi derbasbûnê deman de

xew bikim

Nameya Hêvî

Bişkînin bend û baskan

radestbûn û bêzarî

rakin ew deng û bêjin

bimre tirs û azarî

dem nîne ji ax û fîxan

rabin ey gelê Arî

ew şervanan di her çaxê

hligirtin tev vî barî

berdin terzê reşbînî

ti sûd nîne ji xembarî

ew xaka pîroz û berz

wê azad be bi vî şerî

Efrîn gelê serhildêr

hest û raman û bêrî

warê Arîn û Cudî

qet bernadin vî warî

Hêvî doz e û rêbaz e

reng û xemla her karî

jîna me vîn e û hêz e

hember işkence û zorî

ranaweste pêla girs

li ber wêranî û çavsorî

Efrîn dengê bê hampa

ew qêrîna cangorî

emê rojek hembêz kin

binax kin ala tarî

çete û dovên wanî pîs

tev wan têxin di yek gorî

Nameyek ji Ehmedê xanî re

Meyfiroşo dûr biçe

em bê mey mest in
ji roja ku hatine jînê birîndar laş û hest in
hemû peyalên meyê ji min dûr bixe
ku êş li ber çavên me

hertim berz be
li ber leylana min tu yî Xanî
bi rewşa me ya îro qet nizanî
em man e dîsa sêwî û bê war
derketin ji welatê belengaz û hejar
şopê şehîdên me

li her deşt û kendal
wê çi rabike ev dilê kal
bindestiya me ey Xanî

çîroka roj û sal ê
bi kûrbûn

ceger û hiş dinalê
xwedawendî bûye ji me re

derd û nexweşî
û her diçe dem

zêde dibe ezezî
Efrîna rûbihuşt

kete destê dijmin û komên dizan
Kerkûka bedew

bû mêrga Turkmen û dûvên meleyên Firsan
çerxa sitemkariyê

li me digere her dem û her gav
narvîna bê nirx

bûye ji me re hogirek bêbav
çendîn welatên girs

ji hev re dibûn dost û yar
kurd berevajî wan

her diçin dibûn parepar
ji me îro sed mîr û padîşah

peyda dibin
lê di bin dijmina de

tev digerin
ji wan re cemawer

çepikan lêdidin
xwedawend dibin

her dêw dibin

alîgirên wan jî sofî û reben in
ji hezkirin û yekrêziyê dûr in

bûne leşgerên xelkên biyan
derdê me maye ew nezanî
li ser wê jî fêrî me dikirin rebenî
nirxê pênûsan

li cem wan erzan e
barê zanyarên me

sed qat giran e
ger rê veba li pêş ronakbîran
rexne biketa hizr û bîran
wê azadî li welêt vejîn ba
barê bindestiyê li ser me raba
ger em wek kurd tevnegerin
ger em dijî doza xwe bin
wê sed Xanî werin sotin
wê sed Cegerxwîn werin firotin
ger nasnameya kurdî nebe
keda me wê bê sûd here
warê me wê hêdî here
Efrîna me venagere
ey Xanî derdên me pir in
Kurdistana mezin bir in
dagirkerên kurdan li ser in
ger me dikuştin bi navê islam
kurdên resen qir kirin bi hêsan
namûs firotin di mezada guran
hildan li ser me barê tunekirina wan

me cîhan xelas kir ji terorê
lê bi hebûna me nebûn mikurê
di meydanê de şervanên me wêrek û har in
lê li ser maseyê

xemsar û pepûk û jar in
ma ne şerm e kurd ta îro bê hevsar bin
pêkenoka ereb û firs û tirkan bin
em pişaftin bin navê biratî
em parçe kirin bi ol û eşîrtî
em hatin winda kirin di nav çar dewlet
parve kirin me serxet û binxet
rast e em ne kêm zane û agah in
di holên cengan de dilêr û serwer in
lê ol û sofîbûnê em hîştine li paş
keysbaz jî bûne rêgirên karên baş
ger em li ser ramana netewiyê rawestiyana
armanca gelê xwe bidîtana
wê Amed û Mehabad bibana cêwî
wê Qamişlo û Hewlêr nemana sêwî
meyfiroş peyalên xwe yên tozgirtî rake
jiyana me bi tevger û hêz û lebat e
ku Kurdistan ava nebe
ez kê çikim bi xweşiya gerdûnê
ey Ehmedê Xanî tu her zindî dibî
wek serxebûn
peyvên te yên dagirtî êş
naçin ji me, bûne hebûn

Nameyên êgir

Hezar çîrokên agirî
li hember pariyên nên
serên xwe hildidan
behsa xweziyên derbasbûyî
çîroka yekbûneke beravêtî dikirin
li warên ku tenî tê de serwer e
şewat padîşahekî serdest e
ewrên sibehan li ser berêvarê
têr digrîn
ji asîmanên hêsirên xav re
çîroka birînek e kevnar dibêjin
xemgîniyê
li ser çavên çeman dibrêjin
birçî ye agir.
bazarên kînan li ser laşê gênim vedikirin
peykerên rûreşan saz dikirin
narvîna reş dibêje :
pepûk çiqas konên sipî vegrin
lê rengê dûpişk û maran
di bin de nayê guhertin
ne gur dibe berx
ne bizin jî dibe xezal
wisa agir demsalên nankoriyê
li ser belengazan dabeş dike
pêşangeha birçîbûna bê sînor ava dike
pistepista penaberbûyî
xwe bi werîsên belangaziyê sêdar dike

nepeniyê belav dike
firtikên biratiyê bi diruşmeyan
li warên beyar de weşan dike
birûska birîndar dinale
bi devekî zuha barana nehatî
bi destarê êşan ve dihêre
nanê gengaz difroşe narvînê
qurmiçkên dojehê li ser rehniyê şêwe dike
roka dijwar bi xwe ve asê dike.
dengê kevokên sipî
li ezmanê welatê min tê qirkirin
namûsa ewr û stêrkan tê firotin
genima şîn li ser sîngê zeytûnê de tê kuştin
şorên axdariyên me
nivîsên me
bê çav tev digerin
li ser pira dîrokê pêxwas digerin
temenên winda binax dibin
perestgehên kîndaran bûne baregehên mirinê
marên heftreng kedî dikin
de bese tundirewan biçêrînin
keriyên kuçikan xwarin bidin
ji roja roj ve neyarên sifreyên me ne
ji wan re tunekirin merhemet û derman e
nankor û neyar qet ne bira ne
bermayên rovî û gura in
birînên dîlgirtî lal in
heyv diqêriya
ji bo evîndarên xwe yên peyalên binkeftinan
li ser hevdu digerînin
zinaran bi xwe ve girê didin

lanetan dikşînin
peyalên meya azadiyê digerînin
bi tenê baranan vedixum
hêsrên xwe yên pirbêj dirjînim
li ser stêrkên rijî hildikşim
ji bo şopa xwe bibînim
dengê ceh û genim ezber dikim
berî bibin tenî
li ser pira hêrsan dimeşim
ku refên perweran rêxistin bikim
zendên hesinî şiyar bikim
ta agir li ser bêbextan bibarînin
hêlînên netewperstan bisojînin
siberoja kurdistana bi çûk biafirînin
ji bilî jiyanê mirin heye
vîna me radestbûnê napejirîne
emê bablîsokan ragihînin
pirtûkên tozgirtî bişewtînin
de werin em ferhenga rojbûnê daner bikin
gulîstana nemiran hembêz bikin
Rojava ji êgir dûr bixin
zeytûna birîndar av bidin
sozê pê re nû bikin

Navnîşanên tagirtinê

xewinên me
dergehên hacîreşkên jihevketî dikutin
sêv ji zeviyên me yên tewandî ve didizin
tîp li ser sêdaran de
fîxan dikin
cil bûne berqemtên xwînê
li odeyên çarekirinê de
gazî dikin
cinav ê bi hezar taybetmendiyek e kirêt ve
hatiye bi navkirin dixwîne
hindek valahî heye di ezmanê sert de
li wir ne dilovanî
an lehî erdê lanet dike
qehfên qutbûyî di hundirê avtezîna laş de
li xestexaneya niştîmanî de
nimêj dikin

û orispiyekê bin godoşekî de

li nivîna narînî de

verecfîn dibe

ev kelagiriya guran e

li welatê min e rawestiyayî mîna A

li ser devê erdhejê de

bi hovîtî

bajar derbas dibin bi nepenî

ji mirinek ta mirinekî de

wêran dibin

welatê min bê ezman e

maçên nerm tund dibin

maçên qehbeyan li dûr welatê min de

sûreta -Elfetih - dixwînin

keriyîn beredayî

li ser laşên bûş diçêrin

laşên şivanên qunek

ên erdê firûtin ji kesê nehêja re

mirin li ser kurdistanê dinale

Nîgaş

jiyanek dijî di nava giyan

wekî rengekî

peyvekî

hizrekî

bi navê evînê

kûrahiya vînê

dîsa saz dibe

di ezmanê berfîn

di dil berz dibe

vedenga te tê min

wekî pistepistên şeva dilrevîn

kevokên buharê

dinalin di min de

dema em bi hev re dimeşin

ligel te hemû tişt

dibin wek nîgaş

Rêwîbûn

Fermiskên te giran in

pişta dilê min êşandin
dema ewrên çileyê

ji giriyê radiwestin
ey dûmahîka bîrêkirinê
kotrakûviya seqemê
ezê bi bêjerê te ve

ta dawiyê bême dagirtin
mîna qerenfîla ewrê serî hildim
paş zerîya porê te ve
ji derveyî te melevaniyê nakim
ji ber di kendavên te de
tişt û heta gerestêrkan jî

avjeniyê dikin
ezê rojbenda xwe

ji verestinê şiyar bikim
wekî bazdayekî ji gavek e destpêkî
ezê kenê qirecirê
bi berkenê xwe yî berfireh û bi omîd
binpê bikim
evên tiliyên min in

li ser sîngê te de
êşên ewran seh dikin
evên rêzên dilê min
awazên azariyê stran dikin
Ev e elfebaya min
zayîna keça zimên radigihîne
ey jina zemînê
di çavên te de ez melevaniyê dikim
ey bêvilbilindiya derhozê
neviya ezmên
ez ji feleka striha xemilî

bi xelatên stêrakan ve
hêrsdar bûme
paş xêzên hişiyariyê
xwe vedikşînim
pêşiya berbangê de
an êvarê de
bi destmala xwe amajedan dikim
bi livandina xwînçûyîna xwe
jivanên giyanê
an nîşanên rêwîbûnê
dinivîsim

Pêgotin

ez darê pirsiyar dikim

ma rast e

we fêkiyê dabû !?

ma birûskên narvînê

rast bûn !?

ev hilma ku ji min

mîna êgir difûre

ji dilê min

niviştê diweşîne

ey buxçeya hestnerm

a min radestî bê kiribû

bîrêkirin..

ji ber te dinale

baran ji bo te digrî

bihna damarên min

di te de ne

çawa tu hatî sotandin

ez hîn ji te

libek dû libekî

dikevim

siha bapîrê min ê repkirî

pêş bejinê te neçû ye

ey buxçe

baran hildiweşe

ji nav şewatên min

rabe

mest bibe

tu qet neşewitî

ji bilî şeytanê şewata li ber mirinê ve

tiştekî neşewitî

sihên min li ber te westiyan

li nav sihên daran ve dikin kel û girî

gavên rojan westiyan

paş domanê vekişiyan

tu hîn demsalekî merdî

li ber danûstanê sêwir bi domanê re

tu ew hizrê dagirtî dîmen

di giyanê min de

stranekî ji bûkaniya leheng

û bîrdankekî heta kevir

di nav xwe de

wê ezber dike .

Pêla evînê

Emê li dora gerdûnê bifirin

giyanên xwe weşan bikin

mîna nameyên evîndarên windayî

hêviyên xwe bi rêyên peyvan weşan bikin

volkan êrîşî me dike

ji ber çi mirov evîndarê xemgîniya xwe ye

ey firindeya min

qêrîna min dubare bike

ji germbûna sîngê te

welat afirî
ji hizrê kaniyan

ramanek e nû derketî
li welatê sermayan de germê difroşe
lêv gir e xewin

mîna maçên resen
çav hingivî ye mîna buharan

di hembêza binefşan
ezê li ber te

ta dawiya stranê

dergeha xewinan bim
riwên baranê

Ji te re biafirînim
ta bilbil neçin ji bajarên zuha
û niyazî bimîne li warên buha

kesekesor im
li ser tixûbên sîng û berên te
perwînan li ser zendên te kedî dikim
nifşên stêrkên nû

li ser pişta te de xwedî dikim
kelehên tîrêjê li ser gewdeya te

binyad dikim
sîngê te cîgeheke kevnar e

ji evînê re

berbang jî ez im
welatekî penaberbûyî me
sînorên wê tu yî
li ber bayê kor
hêsirên berbangê

li ser porê te de

xwe birêve dibin
giyanê sibeha nerm e

mîna dengê te ye
şev jî bi dûrbûna te

hunandiye
jibîrkirin kal e

bi tenê di şikeftê hembêzên me de

gênc dibe
min xemê xwe

li ber dîdara te

asê kiriye
keser bi werîsê hêviyê

girêdayî ye
peyv dergeh in
bend kelepçe ne
demborîn bê heval e
mîna narvîna kurdî

bê nasname ye

pêla te ez ji kenarên deryayê ve

dûr xistim
ey navenda evîna arî
gerdena soza sermedî
buhişta rûnedî

warê bê xwedî

stêrk vala di jiyanê de

cihê xwe di ezmên de vedugihêzîn e

ji paş temara bedewbûnê ve

nalînek dikeve xefkê xewê de

di gengeşiyên rê de

hêsir xwe bi çirûskên rijî dixemilîne

sirûdên tunebûnê daner dike

gerestêrk bêdeng e

awaz di gewriya qerebalixê de winda ye

tirş e evîn bê omîdî

bê cil e di penaberiyê de

narvîn har e

azadî bar e

şoreş ferman e

ji rastiyê re du rû hene

yek jê gula berfê dipişkive

û a din jî jehra dipûşkê jê derdikeve

dîrok kort e

şahî kurt e

heznekirin doz e

helbest jî şoreşgereke hov e

hilkehilkên wî

sirûdên pepûk in

bê bav e doman

dema pirsên teniyê

li ser eniyên me xêz dike

hêvî riwê ajalekî ye

guhê kerekî ye

mîna zarokekî bê hiş e

ji zikê geşbîniyê derdikeve

ez û yê beranber

nabin yek rastî

em du dêm in

li ser rê dipijiqin

ji tirsa mirinê ve gengeşiyê dikin

pirsan didin hev

bersivan dixwin

bihaneyan didoşin

şîrê demê çêdikin

serî hildidin mîna evînê

di holên mirinê de
dixwazim te ji her tiştî

azad bikim
ji êş û kovanên bê fedî

te rizgar bikim
li ser te bim mîna gemiyekî
ey pêla deryayê
xwe li ser te bibim û bînim

mîna ba û dar û gîhayê
bi maçekê rengê te biguhêrim
xwêdanê ji sîng û dêmê te ve bifirînim
nifşek nû ji maçan

li ser girên te biafirîn im

rehjenên me stêrkên rêwî ne
lêvên te buxçe ne û kanî ne
têde jiyan pêxwas

sêwî digere
têde xweşecanî gulan diçine
hêviyan hevdide

şahiyan difroşe
xewinan tevdide

Perwîna min

ji xunava bêdengiya te ve
gîha dipeqe
şitla behîvê
di nav neynûkên te de
qels dibe
de nerim be

li ser şitleyên mhemediyê
di bûçxeya xwe de
sirûda binefşan ji nêzîk ve bişopîne
ev hebûna
çendîn evîna wê me westandibû
li qeyseriyên serdeman de
li me digere
ey dîdariyên awazê
di sibeha zû de
û bihna qehweyê
di nîvê şevê de
em e wîçûçe û bi pel bibin
li pey reşîşkan bikevin
bila kesên li erdê
bi dengên qurşînan
mijûl bibin
xewina me ji me re ye
em qet şiyar nabin

di porê te de riwê xwe berdidim
ji ber tu ezmanî
hezar bejinek ji bê re xêz dikim
û di gewdeya me de
karwanên catira bejeyî
kivan dibin
Zagros lutkeya me ye
laşê me yê winda yî
bi şehnazî li Torûsê de mest dibe
Eştar bi hezkirin
tiliyên Enahîta kwaş dike
mîna miskê
di nav helbestê min de difûre

Pêveçûn

Mîna giyanek e veguhêztî

di nav ferehiya cîgehê de

tu û siha min û ne ez

rûniştgehên debeng

virmor in pêş asoyê

Zerhimî di hizrê min de

xanenşîn dibe

rûtirşî di dîmena pêveçûnan

dilop dike

li dema ez û vekişandina roniyê

di cîgehê de

Dem li qurzîkên tenahiya dîkil de

winda dibe

û cihê te ey rûqayimê

wekî bayê rûtirş

di kakilkê nişkivînê de ye

dengên xwînê di nehişbûnê de

coş dibe

neqşeyên belavbûyî

di teha nemifayê de

Gokekê lingan têwer dikin

nizanin çi li paş henaseyê de heye

dîmenek e bêdeng

û hin dîmenên nêne temamkirin

çi li paş sipîbûnê de ye

ji bilî te

ey tozgirtiyê bi belawliya êşê

bi sirûdên demborînê

û bayê dîlbûyî de

tu dorpêçkiriyî yî

di tariyê de felcî bûye

berkenê xwe

di firaxên mêrgên ciwan de rûdikî

te ronî da ye

di nîvê zerhimiyê ezmên de

nepeniye tu di vê asîmanê de

Qêrînên mêwa

Ev feleka nepejirandinê ye

rişidbûnê ye

ji dildaran re

dilêrbûna azadîxwazan ne

di dilê me de buhar

bi nivşta xwe destpê dike

di gavên me de

çirûskên êgir dilerizin

di dilê me de sibehên nerînê hejîn

ji şeydabûnê pêlên deryayê

mest dibûn

Ji kevinê dîrokê ve

tîpên me digrîn

qêrîna helbestan

di me de dimrin

li ser kenarên hêviyan

wek evîndarekî hatim te

li ser vedenga seyranê

evîna min e agirî ye

qereçiya min

rehnî li ber bejina te

xwe tazî dike

bejina te ya dirêj

mîna darqesebê

di elendê de

li ser piyê berêvarê

helbestên min digrîn

di tariya ramanbûnê

roja min tê pişaftin

li ser nalînê

gemiyên min derbas dibin

bi lez li ber çavan

winda dibin

nîşanên xemên min

pistepistên bilbilên min

cêwîne

ev hebûna

nepeniyê wê bi min de ye

bi rodan û biveyan dagirtiye

ey hêsira min

ji dema ku tu bûyî

zivistan bû

ji şoreşa sor re

wekî evîndarekî

ji yasemînê re

xwe ditewînim

gavên wê bê hişyarî diçin

di cîhana min e sermedî de

birîna çîrokê ye

pêwîste ku em bi hindek sersariya xwe

serbilind bibin

heta em hêjabin

zengelorên firindeyan

Qêrînên roniyê

ji nalîna dar û tariyê
ji bêdengiya te yê

li ser milê heyvê de çekirî
agir mîna çirûskê bilêv dikim
mîna meyê

di çavên te yên hingivî de

vedixum
di sîngê te yê sipî de
hilma ax û rokê
av û qerenfîlê bihin dikim
lêvên te yên sor
mîna xwîna min rêz dibe
bi azadî dilive
agirên te yên sipî bi min de vêket
berkenê te ez şewitandim
ax çendîn min ji çiyan hez dikir
ji gewdeyê te ye
û deştên Efrînê komareke girêdayî ye

ji yekîtiya baxê di henaseyê te
ji şewqa leylana te yê derbasbûyî

li dûr kobanî
û ji wir ve ta stêrkan
ji verecfîna mijangên te
destanên sirûcê
êvarên evînê destpê bûn
emê mîna bilbilan bin
li ser êgir dîlanê vegrin
em nakin çivîkvedan
an nakenin
dilşad jî nabin
lê tenê emê li ser êgir bimeşin
û dema em xemên xwe biweşînin
gîtar mest dibin
de bibhîse yarê ji livliva dilê min
bi baskên çokekî birîndar difirim
ji bona te şoreşa bê radighînim
hesreta min buhaya wê naye pîvandin
sotandina min ne bi êgir bû
an bi çi alavên gurvedanê bû
sotinadina min bi hêsanî
bi çavên ji av û berfê
di nav de çemên cîhanê dicivîn
azadî rê û gulên xwe peyda dike
nanê xwe di destên te de dipêje
û ji çavên te yên xemgîn de
rondikên zarokan derdikevin

Rizgarbûn

mîna zaroktiyeke veşartî

di bijangên te yên esmerok de

xwe di te de dihêlim
vedenga cotmeha germ

di kendavên gewdeyê te de

berdidim
bê rêbaz

ez melevaniyê dikim

şopa gavê neyzekan didim

ji bo te bibînim
li seriyê rêyan de

di çavên newalê de disekinim
ta şewqa te bihin bikim

mîna awazekî sivik

li ser te dimînim
li ser girên te radibim
volkanê henase dikim
bi hovîtiya pilingekî girêdayî

bi werîsên te ve
ji bedewbûna te yî xweş re

berz dibim
mîna firişteyekî di nav memikên te de
zimîna maçekê distînim

mîna xewinekî kûr

şiyariyê red dike
di nav henasberdanên te de

hêdî hêdî diçim
davekên xemên xwe

girêdayî bi hev ve dihêlim
ta stranên rizgarbûnê sirûd bikin
mîna kesekî xemê deryayê hêdîka dişopînê
mîna moriyekî westiyayî

guhdarî şopên tiliyên te dikim
dema bi porê te dileyzin
mîna ezmên fereh dibim
dema te hembêz dikim
mîna qurmiçkên ewran belav dibim
dema oxiriyê ji te dixwazim

Şahiya winda

Ji evînê re

cîhana wê ya têkçûyî

mîna xewina me ya jibîrbûyî

di talîzoka kûrahiyê de

ji evînê re

cîhana wê ya girs

mîna nîgaşên deryayê

mîna berfa qelew

wekî tunebûnê û dengê wî ya kalbûyî

penaberbûyî

ji evînê re şoreşên qirecirê

li şanoya birh û mijangan

û rêya dirêj

ji evînê re

gîtarekî ji vedengê re

xwe dixemilîne

çirûska agirekî

xwe ji tariyê re rût dike

paş robaran

emê hev bibînin

toza dûrbûnê li ser eniya hevdû

jê bibin

kûsteka birînê bibirin

nav azana pirsê de

sozên zengarî

ayetên hevdîtinê

ji mirinê re dixwînin

sêwirên me ji dûr ve dibînin

li ser robaran

kevok ji jûr ve

binefşan dibarînin

awazên ewran

difirînin

çendîn awaz

bi xweziyan avis e

li ber siha êgir de

perwînên sipî

xwe bi hêsirên me dişon

dikevin xefkên pîzotê

xwe dispêrin aliyên mest

sîtav jî bi sûlafê re

dikeve rikberî

li porê te yî zîrên

di ferhenga bedewbûnê de digere

roj paş xwe çi vedişêre

agir jî nameyên evîna me

dihêre

li vir

şermbûn li ser tovên jibîrkirinê

ava kîna xwe rijand

xemgîniyan li ser bilûrên şivanan

daweşand

bawişkên berbangê

têne min

dema ku di nav memikên te de

xwe vedughêzînim

tembûr xwe bi werîsê mey

digerîne

kovanan ji hinavê maçan

derdixîne

wateyên peyvên

giran dikelîne

giriyê digrîne

xwînçûyîna min li ber bê

serî hildide

rengê sor

li ser asîmanan

belav dike

paş tariyê

ezê mîna bilûrê

ji lêvê xeman

têr bibim

di hembêza nalînê de

kevokên gûzel kedî bikim

berxikên berêvarê diçêrînim

stranên lerzok careke din

li ser çem û zeytûnan xuya dibin

çavê xwe li ser kuştina şahiyê vedikin

di gavê gêjbûna dawî de

mîna xewinê dinalim

li bilindiyê de

xwe dispêrim sîperan

kurdistan

bilindî bi te dikeve

tenahî cil û bergê te ye

sêwîbûn rengê gelê te ye

ronahî û malbetên tîrêjan

xwe di te de bicih dikin

li ber kenarên penaberiyê de

nûbedarên xwe bi rêve dibin

wê rojekê ew seqem

li ser sînorên welêt de

bişke

sexte jî wê were

sêdar kirin

qurmiçkên tozê wê binax bibin

eniya volkanên nû

wê carek e din çalak bibin

ey dêma cîgehê

xwe veşêre di gewriya felekê de

ronahî çarmîxkirî ye di gewdeha tariyê de

ba jî çîroka windayekiye

li warê me de

de bijî ey çirûsk

bibe pêl û rok

rava bike felsefeya kaniyan

dema diherikin

li ser damarên deşt û zozanan

werin xwzayîno

ji hêsir û helbest û zemîna dîlgirtî re

bilêta şahiyê bikirin

Şerxûşî

Ewr ronî dide
nalîna xwe ya xunavî

bi goman û şikestin rûdike
ezê komeka hovîtiya rêwîbûnê belav bikim
ezmana te bi nivişte
ey sêdarkiriyê
dirêjkiriyê li beyderên baranan

ferehiya zembelê

êrîşê gewdeyê pîrekê dike

xwepereste bi evîna xwe

li ser kenarê xurtekî dîn

şevdaniyê dike

xwe bi xweziyên rengîn dipêçe

tayek

gewdeya wê

talan dike

dara biyê li ser kenarên tazîbûna wê

zer dibe

kefen li memikên wê digere

lêvê xwe li ser lêvê wê dibrêje

ewê dîn jî

çîroka tunebûnê di kuxika wê de

berçav dike

hêdî hêdî dinale

bi jîrbûna bîrnasan ve diçe

payîz bi ewrên wê yên pêncî dirame

ji lêvên te xweştirîn

ew hingiva ronî di çavên te de

ji sipîbûna gewdeya te ciwantir

ew berfa sar e li bilindiyê bêvilbilindiya te de

çendîn di min de dijî

Sîmfoniya kotre kûvî

di tariyekê de
ku hindik ma bû
asoyê daqurtîne
 min leylana te dît
şeva min dixwar
 xewinekî dikim sirûd
ku ji sêwirên min peqî
 gemiyên bîrêkirinê

di hizrê min de
 derbas dibin
di şanoya felekê de
xemgîniyekî rê disotîne
raman di min de

wekî evîndarekê rêwî diçe
 tîp jî nav ristê min de
 hember qirkirn, zordarî

û agirpêjiyê radiweste
 berbanga xwe kuştî dibînim
li ser pişta hêvaronê de
 ey welatê min
min serdema tirsê tewandiye

ji ber vê jî
gul û ciwantî

mîna kanî di peyvan de difûre
stranên dilêş
min dorpêç dikin
hevokên pênosê
xwe bi min digerînin
gustîlka nîgaşan

xelatî min dikin
min ji şikeftên tunebûnê derdixînin
gelo ez siha asîman im
an pergalê xemsariyê me
an jî dola poşmaniyê me

peyvê min li xwe dike
laşê deryayê elesan hembêz dike
ji çîrûska rehniya xemgîn re
ji şevan re distrim
awazan dihejînim

Sirûda dawî

di aliyan de

çarenivîsên xwe vala dişopînim

dimeşim

rastî başûr têm

min berve bakûr dibe

berketiyê min bikartîne

asoyên xewinên ketî li xwe dike

bêdengiya min

windabûye di nav tariyê de

di evîneke serxweş de

qêrînên min xwe bidarve kiribûn

di rêyan de mîna moriyên binkeftî dimeşiyan

genimê lawaz bê omîdî

bi tenê dihêrin

di te de sibehên tîrêjan

hatin e veşartin

li berêvarê de biryar dan

ku biçin cem kendavên şiyarbûyî

ez hogirê dengê te me

di tariyê de

ey mîra êşegan

tu matmayîbûnek e mezinî

bi qasî peyalan

de bimeşe

aramiya xwe hilkişîne

şala leylanê li xwe bike

tu tirsek e sivikî

di hundirê min de

hogirê giyanê te bûm

di şeva bêdengiya lezgîn de

li ber te bûm peykerekî

de lêvên xwe

bi germbûn berve min bêne

di van kêlîkan de

em dijîn

lêgerîna metirsiyan neke

ey nermbûna nêrgiza xwînçûyî

lêgerîna siha demê neke

gulên me hîn neçilmîsîn

di nav de

ew baxa şîn û penaber e

xwe germ dike

tenê xwe bi dilxirabiyê

binax neke

têkeve ferhenga barana bi merhemt

pey awaza xemgîn nekeve

nalîn nebe

rojhilatiya min

ji ber ku ez birûskekî bê baran im

ez e timî

di nav êzinga şilbûyî de

xwe bispêrim

di nav qurzîkan de

bi rengekî virmûr xwe hilînim

li ser quman

mîna mişextan

xwe bimrînim

bi tenê tovên hêviyê biçînim

êşa melol

di agirê kenê te de

vemrînim

di wan aliyên vala de

ezê kovanan bigrînim

li ser rêyan de

têkevim tûrê şevan de

berve bedewbûna avê bimeşim

nîşanan

di tariyê de

şêwe bikim

pey sûlavan herim

çavdêriya çemên

di çavên te de bikim

çavdêriya riwên te yên hingivî bikim

nîgaşan li ser gerdena te

bikirim û bifrûşim

bi buhaya maçekê

hevdîtinên me kal bûn

deziyên wan

li derziyên niyaziyê digerin

de lêvê xwe bide min

emê her tiştî paş xwe bihêlin

maçên me sinc in

kelehên dildariyê ne

beranberî berêvarê

tevî ku talanbûn heye emê biqêrin

birînên xwe bicivînin

di van kêlîkan de

emê herin

dûr.. dûr

heta xala dawî di gerdûnê de

emê bibezin

qet tu newestiyayî

ji ber giyan li ser çema bi çûk de

mîna gemiyekê ye

ji çûyinekê re

xwe amedekirî ye

de derbas bibe

di kovanê min de

û bêhinvedanekî

di xwîna min de bistîne

em pêlên evînê ne

di feleka mij û moranê de

û em ahînên hemû huneran in

xemgîn nebe

ji ber hîn rehjena te

metirsiyeke ji xemgîniyê re

û ji êşa dijmin re

hîn findên me venemrîn

bihêle mey

li ser lêvê me de

xemên min vexwe

bihêle peyalan

di xwîna te de gemiyan bigrin

ji bo li ser mestbûna min de

biçin

êşa demsalan ,qeyrana min bêjin

li ser maçên me ên bapîr biaxivin

dema li ber deryayekê

me gunehên xwe

bi hêsir û hembêz dişuştin

bîrêkirna xwe bi min de

ev sirûda min e herî dawî ye

piştî wê gemiyên min qet êdî nayên

bihêle volkanên min

li ser xwe mikûr bibin

Sirûda neamedebûnê

Di neamedebûnekê de

di nav qurzîkên sêwirê de

çibûm li xwe bigerim

mîna geştiyarekî

di hembêza ronahiyê de

li xwe digerim

êşên dûmahîkê dibînim

şînbûnekê ji xemê dirêjî vedengê dikim

pistepistên cih dinivîs im

maçên min di xwe de Pencemûr dike

nanek ji ewr

mûkêtek gîha

solavek dîdarî

xwe dirêjî min dikin

ne şewqek ji dûr ve

ne jî hogirekî

çirûskek jî

ji reşbûnê kil derneket

Şivanê kerî

Kerî dû kerî bang kirin li ber derî

bi navê serok, rakirin ew serî

nexweşî û nezanî dirûşma jiyanek

hemî xewin û hêvî di nav de firî

demukrasî xewin e mîna wekhevî

gelo kî ji dest me welat tev birî

belengazî têde bi girsî dijî

ronakbîrî di nav de evînek mirî

ji derveyî dema îro em dijîn

di çarçovê êş û xeman û girî

dihêrin sloganê pûç û derew

bila her bimîne şivanê kerî

Şoreşa evîndarekê

xwe veneşêre ji şermiyê

were bilindiyê

li ser herdû memikên min de

wekî hovekî dijwar hilkişe

li çavê min meyzeke

asîmanê xelatî te dike

çi dibînî?

birînên kevinar dişopînî

herdû çavên te nîvê arandina min e

destê te li ser rehnên min

dojeha şoreşger tev dide

lêvên min bi maçeke rasterast dehille

li ser sîngê te dixwişe

rêwî diçe

bar dike

evîn ji aramiya mêyatiya min derbas dibe

ronî wek rêwiyekî

li ser gewdeya min her diçe

ez im Enahîta

Eştara

ku dijî serdemên kevinar

serî hilda

dildarîbûn li ser gewdeya min de

rojbûn bû

min tevna mêyatiyê

li ser jiyana derbider gerandibû
xwedayê nêr jî

ji malzarokê min derketibû

ji wê demê ve

serdema nêrîtiyê destpê bû

Stranên beybûnê

payîz di çavên te de

zîndan dikim

ta ku neyê

bi ewran

şa dibim

ta zengilê lêdin

westiyayî me ez

mîna dilê xwe

wek cîhana şilîbûyî

wek ew serên xwîn jê tên

di bîranîna dehê miheremê de

ez ew xêza di nîva gokzemînê de me

gerestêrêkên kesera adamîzadê nîvî dike

ez ne wek eza xwe me

sadeyî bi zelalî dixe

û ne ew eza ku dibe

husteyê şaşîtiyan

eza min e rasteqîne

bi tenê êşê dikşîne

paş naverokên tiştan

tenê tu di damarê min de yî

niha derbas dibî

bê ku rih te bibîne

ji bilî rebenan

bi pakiyê meşê xwe dişoyî

nimêjên evînê

jorî merdiya deryayan

lidardixînî

tenê tu maye ji zelaliya sêwiran

di qerebalixê te de

mîna leylanek e çargûşeyî

derbas dibim

zemawenda aliyan

çavdêr dikim

neqşeyên bê

berve me tên

ta me di tariyê de

binivîsin

ta bibin du find

an du çerçevên bi yasemînê

baxkirî

bi evîna xwe

banga perwînan dikin

mîna du gerestêkên

li asîmanê hevdû dibînin

hêbetkirinan didzin

guhdarî dengên ên bilbil afirandine dikin

û hingiva maçan

ji mêşê hingivê lêvan

derketî çêj dikin

awaza te seyra sîmfoniyan e

dema rojbûnên zimanan

kurtas dikin

de bimeş e mîna evîndarekê

li ser pirên tenahiya min de

mîna qereçiyekê

sema wê westandibû

temar jî

wê bê rewş kiribû

xwe li ser bijangên rêyan

dirêj bike

ta di te de ew mij rêwî be

li deştê ewran de

ta gulîstana baranê

ezê komeka dawî binivîsim

ji bo gulya gîhayê baniyan

te mîna nivişţkarên deryayê

rajim

mîna birûska bîrêkirinê hembêz bikim

bi birçîbûnê dergeh û pencereyan

ji lêdana tiliyên evîndar re

ta nalîn raze

û stranên beybûnê

pêş ayetên berbangê

serîhildin

Tewişîna evîndarekê

bi destê xwe

min te ji derveyî jiyanê

surgûn kir

ta tu bûyî

ew nalîn

çûkê min

ligel te min evîn wekî pîzotê

bilêv kir

mirina te di jiyana xwe de

wek e jiyanekê hilgirt

evîna te min dibir

jiyana xirênê

li ser kendalekî

dikevim xewê

bi hêsirên li ser palgehê xwe de

diramim

ez hîn temam nebûm

mîna êşek e evînî

netemam bûyî

di nav te û mirinê de

dudilim

fêrî bijartina leylanê dibim

ey temenê min e di nav mij de

dorpêçkirî

di nav min de

tu mîna xweliyê yî

û peykerekî paxirî

rawestyayî

xewinên te jî bûn xwînçûyîneke

dûrbûnê rêz dikin

qeyrana evînê

di çavên te de

min parçe dikin

min bawer nekir

ku evîn bibe dergûşekî

di wêranbûna xewinê me de

di rojekê mîna her rojan de

wekî vê rojê

nûçeyên evîna te yî tewş dibêjim

bi xwîna rondikan jî

bê şerm pêş bê

çavan kil dikim

çavên te ey dawiya xewinê

du pencere ne

li ber dêmê beyaran de

mezinayî evîna te

hildigrim

an mezinayî ya te

bi riwê te yî bû mîna rê

û berêvarê

Tîpa pîzotê

Ji tîpên min ve

elesa bêdengiyê diçe
mîna kaniyekî
di tîpa sirûdgotinekê de dirije
bûme pîzotekî

di nav xwe de

êşan dibrêje
bi xemgînî

di çirûska bê xew de

vedişêre
min zêde teysîn bike
ey heyva ku bûye
mîna zîndanekî teng
di dilê min de
ey heyva evînê

ji ber tu a minî
te daxwaz dikim
ji bo dilê min e têhnbûyî

sirûd bikî
min ronahiyê winda kiribû
ji dema ku min

jê hez kirbû
çendîn ew mîna serbiran sert e
wisa jî min wê nas kiribû
li vir li ser rêyên mala yara min
min rojbûn û zaroktiya xwe ragihand
ji bo wê van helbestên min

xwe ditewînin
tîpên min bang didin
li ser sîngê bedewbûna wê de

stêrkekim
di şewqa wê de

tavikên welatê min ronî dibin
min xema felekê
bi bîrêkirina xwe de
rizgar kiribû
min wekî pîzot û agirê xweliyê
bi lêv kiribû
di nav helbestên xwe de
ava kiribû
li serê nivîştê
li ser hibirdanka xwe de

bilind kiribû
ji ber vê jî

ligel ronahiyê
wekî serwerkî

jidayik bûm
kelehên dildariyê

bi xebata xwe
ava dikim
erd bi hevgirtina evînê
di rehjenên me de
di cîhana nakokiyan de
jiyan dike
yekîtiya evîndaran
mezintirîn helbest e
mîrnişînên kînan dihejîne
mirovatiya mirov

daxwaz dikim
ji bo bi xuristî jiyan bike
her reşiyê ronavêj bike
dîrok sîngê xwe rojekê

ji evîndaran re venekir
ji bo xelasiyê armanc bike
lê belê her timî

bi talbûn derbas dibû
ji bo yên wendayî re

dûrgeh dibû
kanî bi kurahiya asoyê
li ser her wêranbûnê

her hişkê diaxive
li ser xeyda me

a ku di nav rehjenan de
bi cih bû ye
windabûna me

di talîzokê bêbextan de
ez ji êşan re şoreşekim
ji evîndaran re
rêberek im
wê bibe ew evîn

gewretirîn şoreş
jê re jiyan bi her rikberî

sirûd bike
ez alîgirê evînê me

di dema tarîbûnê de
dijberê efsanên bapîran im
daxwazê cîvakeke

nerîn sirûştî dikim
di nav de
emê xewina her bangdayekî

pêkbînin

Xewineke bazdayî

Hêsireke di herdû çavên wê de

tîrêja êgir di kûxika birînan de

pêxist

tenikbûna Bax û Ewran

li xwe kir

kaniyeke sîberkirî di sibehê de

bûmbe kir

dengê wê bi çemê sazbend re

herikî

porê wê ya şevtarî

xwe tevlî bê dikir

ez di şikefta çîrokan

bi cih bûm e

Şopê xewinê

di newalê beybûnê didim

Xirên

Min bi destê xwe ve

kilîta bêdengiya te çekir

Şerbeta lêdeçûna xwe yî serveçûyî

vedixwî

bê ku geregiya te bi min hebe

asêyî tu

mîna têlên zeviyê

li çi dinêrî!?

ey êşa zengelorên xwînçûyî

ev barana kesk

di xwîna min de ye

evîna min werdigerîne

kêlîkek hembêzkirin

bin sihwanê ewran de

du fîncanên ji poşmaniyê

li qehwexaneya yek ji qurîzkan

du maçên giran

li ber dergehê

du cakêtên şilbûyî

bi pistepistên du evîndaran

dilê xwe hiştin li cem hev

mîna me

hêsirên xwe li cem hevdû

jibîr kirin

de were ku em bêvila demê

bi derbasbûna çerxan ve

bi awazê bidrûn

dûrî nalîna berdewam

mîna tirênê

te aliyên min

winda kirin

boriyên me neşikestin

wax ey mîra damarên qutbûyî

çawa felek

buxîra kenên me

ritmên maçên me

û qirecirên gewdeyê

jibîr kir!

di nav dengê te

û dilopên xunava hevgeryayî

li ser lêvê te

ev buhara ye

û di navbera kevok û çûk de

siha te yî rawestyayî

di nav wan de

ta bê ling

li deverên qeşayê digere

mîna şeydayekî

kîna xwe li ser dema borî de

hildigrim

li pey leylana te dikevim

lê tu a şaşbû ye

min dilê xwe li ser rêya te de

winda kir

kî wê qêrînên min e destpêkê

vegerîne

asîmanek e di hundirê min de dimeşe

mîna agirberdanê

sermayê vêdixînim

petîla sîngê xwe li ber riwê berfê de vêdixînim

xwe tevlî rûnivînên baranê

sehnên heyvê

kevçikên wê yên sar dikim

rê ji min bazdide

mîna memikek talanker

di navberê sindanên lêvan de

xwe vediguhêzîne

Xwedan Çavên hingivî

Ey xwedan çavên hingivî

tu tabloyekî

helbesta min nîgara min e

ez şêwe dikim

ey xwedan çavên hingivî

tu dûmahiyî

êvar di çavên te de

mezin û kal dibe

lêvên te di demsala buharê de

bîtanokin

di giyanê min de

hinarokên te bişkoj in

awaza dengê te

komeka baranê ye

li ser camê diraze

xema min şêwe dike

bajarên biyan

di çavên te de ne

ez li welat û nasnameya xwe digerim

çavên te welatê her dilekî

bi evîn e

min evînê di zimanê xwe de danî

ji çavên te de

hemû elfeba ferhengek e

ji serdema – Gelgamişê- de

ez mişext dibûm

-Eştar - min nas dike

her timî vedişêre

-Enkîdo – min dinase

-Sêzîfa – gênc jî

-Neyrûn – min disojîne

û – Roma – sûd digre

welatê min çiyan e

Landika min agirên bilidiyê ne

evîn jî destaneke

dev wê dûbar dike

ez di deryaya çavên te de deryavanî dikim

deryaya wê naqede

pêlên wê xwe dihejînin

dilê min di çavên te de

baxê geliyê li xwe kiribû

zaroktiya min

di hundirê min de

pêş dikeve

min du cencer didîtin

di dûmahiyê de difirin

di çavên te de cencer

bi evînî xweşecanî dibin

û xewinên milyonên

ên bahoz êrîşî wan dike paşve naçin

stêrkên min e rijî

bi evîna xwe

hevdû hembêz dikin

li vir di gemiyeke tarûmarbûyî de.

ew Ferat çendîn ji çavên te de

lehî dibe

ey çiyayîya xeman

xemên te dagirtî ne

ez bi çavan

şeyda me

binyad im

ne her kesê

çavan hezkirî ye dildar e

ne her darqesebkî

ji dirêjî xwe hez dike

ne her dilekî poşman û stîxwar e

di ferehiya çavên te de

ez rûndikim

di her adarê de

hevala min te dibîn im

mîna bizqekî birîna xwe

diteqîne

girnijîn dibe

bi êşên berfan û evîna wan

ji ber diaxivim

û dimeşim

dojeha qels li pey min tê

nivişt di çavên te de

bi bedewbûn bang dide

rakêşan jî di nav de dizivire

tenê çavên te

cîhaneke bê êş hildigre

wisa ez guman dikim

xema min

ne me guhdarvan e

lê şoreşvan e

ey keça min

xema min ne dilovan e

bi qestkirina te ji destê min re

wekî gulekî dirazim

rondikên min zûha dibin

bişkoj jî dicivilin

destê te yê nazik

birîna hilmê qest kirin

bûn kaniyekî-

di nav de – zemzem e

çavên te pencereya nalînê ye

ji ciwaniyê re

cihekî aram e û nemir e

qet tune nabe

cîgeha giyanê rebenan teva ye

sirûda wan e

seqayên nivişta te di wan de ye

-Sîpan – - Agirî û Cûdî

di xwîna min de ne

di her serdemê de

kovana min pirsyar dike

di her birînekî kevinar de

birînek min heye

kelehên evîna min hemî – Demdem –in

Eştar ma tu nemirî bi xwe yî

dawiya min

mîna vê helbestê

hat e qedandin

Yara min û qefesê

Herdû sêvên te yên esmerok

lêv û maçên hevxelek dihelînin

pirsên min in vekirî diqelînin

paş cilek tenik û teng de

xwe tevlî hev dikin

rengsor e

bi maç û tiliyên min

sermest e

birçîbûna bedewbûnê veneşêre

nexe di nav kelepçeyan de

ma ew tû yî a dengê dil

li ser xêzan qewirand

dema min tîpan

berve sêwirên xwe ve

şêwe kiribû

min mezinayî

ji evînê hilgirt

azadiya min

di nav bedewbûna kujer e

dengê bîrêkirina xwe

veneşêre

Pistepist bike

axdariya xwe

ji qêrîna zûha

dirêj bike

zendên xwe ji ezmên re veke

mîna çivîkekê li ser bên difire

bi nivişta xwe cîhana nezaniyê

red bike

ewê ku me bi êşa girs

êrîş dike

Yeqîn

Di te de dînîtî

dev ji taybetmendiyên

xwe berdide

û yeqîna ne hatiye afirandin

jêdibe

nîva te deryaye

û nîva te ya din jî

ew zivistana ye

hinek lêvê min

di penaberiyan de

hatin xwar in

û bermayên wê jî

êşa evînê dibînin

min heyvekî

an birûskekî

bilêv bike

di te de balindeyên qulingan

şiyar bûn e

û li cem memikên te de

firînên xwe

bi dawî kirine

min ji kaniya erzê

bike cokekî

û min mîna durê derxîne

dengê te

li derbasgehên min de

qerebalixê dike

ji bûna te birîn

dev ji birîna xwe

berdide

devlokir jî awaza xwe

di destpêka davekê de

jibîr dike

vedeng jî

paş sînorê bedengiyê

vedikişe

pistepista barana xweştam

li ser konê min

bi nermî

bi min re dipeyive

bê ku ez tiliyê xwe

di amanên avê xim

ji bo ez hinekî

jibîr bikim

an bi giraniya dilê xwe

hinekî hest bibim

serma

mîna destpêka penaberiyê ye

ez mîna heyecana evînê

li ser lêvê kurtekî ji agir

xwe vedughêzînim

ne tiştek li dev min heye

ji bilî devê min e ku bixûrên xwe

li kolanên sermayê de

belav dike

êşa hacîreşkê

ji min kême

ta zêdetir

buhara te fêr bibim

êşa darê hejîrê

ji min kême

ta ku ez zanistên zikmakiyê di te de

fêr bibim

di du romanan ji zivistan û cengê

li ser aliyên bêdengiyê

û xewinên te de derbas dibim

ahîn dû ahîn li ser xemê te

nûçeyekî ji min re

dibêjin

rawestiyayî dirazim

cîhanekî gemirî

mîna celb û cenaqên rêyan

li kampeyan de

tekerên bi rengê axê ne

xelk bi lez diçin

dil kumên sermayê li xwe dikirin

dêmên ezmanî ne

baran e

baran

ne ezman li jor me de ye

û ne jî maç

Zaroka sosinê

lêvên te

birîna min e çêjdar û zelal e

û memikên te

cîgeha devlokira min e tirsdar e

ji ber verecfînên me

nivîn dihele

di ahenga dilpijûkiyê de

tilîlî dide

li ser gewdeyeke sipî de mîna berfan

li ser çiyayên wê de

ala min diheje

di nîvên te de

jîndar serî hildidin

vedengên zarokekî har hildigrin

di nav de

xwe hildidim

dadikevim

sirûdên me ji hebûnê re

çavkanî ne

seqem li ser pişa min

dimeşiya

ey roka hemî birînan

hilat bibe

ey baxa ji leylanên avê

nermîna min

zaroka sosinê

Zayîn e an Raperîn e

Dildariya min sirûd in

pirtûkên pîroz in

tên rêxistin

berhevkirin

ji bona te ey dilê min

ez e gerdûnekî biafirînim

têde xwezî

piştî bendemaniyekê

avis bibin

va evîn ji nû ve vegeriya

peyalên mest li dûr te ve

xwe radikşînin

hembêza te seyran e

gurmijên lêvên te robar in

memikên te lehiye

merq har e

dîn e

lêvê te gulav e

porê te zêrîn e

seqem bi hêrs û kîn e

destên min birçîne

henasên min tî ne

pelên daran li ser dirêjî gewdeya te

çendîn gulgulî ne

zozaneke şîn e

me razan bi te re

zayîn e

an Raperîn e!?

vedengên dilsariyê

Welatekî ji qerebalixa azariyê

xuya kir
li ser dirêjahiya jiyanê

xwe rêdixe
salê di hinavê mij de vedişêre
nalînê disûjîne
di devê awazekê de

hêsirên pepûkan didûşe
pîzota kelî

ji destê xweliyê radije
di şikefta bêhêviyê radize
di xelekên êgir de dimîne
welatekî bûz e

stûxwar e

li bin lingên zordaran e
ne qêrîn dike
ne destûr xwest ku bar bike
mirina wî bi navnîşan e
di ahînên ew kesên koçkirî de berz e
ên di kelekela nîvê rojan de

rêwî dimînin
di ziqaqan de pêxwas digerin
dilzariya xwe dikin nan û ax
û berve berêvarê diçin
ey xilda bêhiş mîna demsalan
di xefkê mişextiyê de xwe vedişêrî
mîna nexweşiyê xwe ditewînî
bi qêrîneke jibîrbûyî
ji bêhêviyê re tu hogirî
korî mîna wî
çavên te yên kirêt
rastiya jiyanê ne
mizgînî sexte ye
evîn jî nepenî ye
belavkerê pepûkiya giran
ji te re kirêtî xwe ditewîne
bîranînan dadeleqîne

ev zimîn ji êşa xwe qêriya
di riwên bê xwediyan de

dengan bavêjin

peyvan dûbare bikin
yên ku ji dil derdikevin
ji kûrahiya çiyan û kaniyan tên
nalîna me ji bilindiyê re ye
li wir penaber dijîn
bingeha abcediyetê ava dikin

ji kesên ku li xwarê dijîn
tiştek ji kêliyên me re neman
nezanan cîgehên ramanbûnê dagir kirin
elesî ji rojhilatê me re lorand
rojhilata xwînçûyînê
rojhilata dax û birînê
cîgeha parsekcî û padîşahên xwînmij
paytexta xencer û xerdelan
cihê komkujî û kujeran
girî di qirikan de sekinî

li beranberî ramana tevlîhev

razan bê hiş e

dem jî seqet e

beranberî gulîstaneke tazî

li hember artêşên tozê

qêrînên xwe melûlin

li ber berbanga sipî

tenî li ber bêdengiya sermayê dinale

lêvên geşbîn cilên bûkaniyê li xwe dikirin

bi rêya maçekê

di şikeftên dawiyê de

stêrkan dibînin

ey kûjerê min

di gerdûna bêzariyê de

xemgîniyê nekole

kûjerê nasnameyê

ey kujerê agirpêjiyê

min bişopîne

derkeve li ser kevîkên girên êşan

zinara hêrsê bi xwe re bixuişîne

xeman neêşîne

ez lat im di xwarê de

Sulavê Pêşwaz dikim

sîtava te qêrînek e şoreşger e

ji lepê wêranbûnê

guhertina resen derxîne

de li ser pirên felekan bimeşe rêwiyo

ey belavbûyo li ser gerdenê çeman

mîna xalên birûskê

li ser sîngê çirûskê

lêdana kêrê di sîngê min de

pîroz bike

pîzota evînê vêxe

meya hêsiran vexwe

li paş bîrêkirinê

sengerên hêviyê razayîne

lawên bê

xwe radestî tengezariya bê hiş û rêgez dikin

tilîliyan bifroşin

ey nobedarên mirinê

nivînên şoreşan

wêran bikin

peyv li wateyan digerin

li beranberî rastiya virnas

tên serjêkirin

birîn û rêya dûr

hevdu digezin

cilşuştiyên hevdu

radixînin

dilsariyê hêvan dikin

xemgîniya wêrek

binax dikin

di min de xem

alên avîndariyê diçînin

da ku damarên hunerê

di vê serdema kirêt de

bi hev ve girêdin

-Rêber Hebûn (Rêber Adil Ehmed)

- Nivîskarekî Kurdistanî ye

-Rojbûn: Minbic 02.11.1987

Pirtûkên wî yên hatine weşandin:

(Qêrînên Roniyê, Helbest bi erebî)
(Leylan û Nerîn, Deq û xwendin)
Komekên Kurdistanî (Hevbeş)
Rêveberê Malxaneya- Kombûna Zanyarên Azad- ya Elektronîk e

/https://reberhebun.blogspot.com

/https://reberhebun.wordpress.com

Email :reber.hebun@gmail.com

* Naverok

1	Diyarî	4
2	pêşgotin	6
3	Hebûn min	9
4	Evîn	10
5	Cejina min	11
6	Vîna nemir	13
7	xewin	15
8	Ji bo vê jînê	17
9	Gor	19
10	Bahoz	20
11	Buhara kurdî	21
12	Destana sirûcê	22
13	Evîna birîndar	26
14	Gulên berbangê	28
15	Pêla zanînê	29
16	Vejîn	30
17	Ji mîra peyvê min re	31

18	Vedenga komkûjiyê	33
19	Werin	35
20	Lorîn	36
21	Qêrîn	37
22	Peyam	41
23	Barîn birîna giran	42
24	Find û heyv	45
25	Navê min	47
26	Şagirta min	49
27	Hêsirên te	52
28	Dil her tî ye	53
29	Viyana bê dawî	54
30	Ramîn	57
31	Agirê birçî	60
32	Helebçe	63
33	Ahengek mestbûn	66
34	Argûna min	68
35	Bajarên tozê	69
36	Bi vegera te re	77
37	Lutkeya xewnê	80
38	Bixûrbûn	84
39	Çavên te	86

40	Çêja jiyanê	89
41	Cejina maçan	91
42	cîgeh	93
43	Cîgeha nakokiyan	95
44	Çîroka welatekî	97
45	Di avdarekê de	98
46	Di şeva xedrê de	101
47	Dîlbera gir	103
48	Baran û xerîbiyê	104
49	Dûrbînên xeman	110
50	Eger	118
51	Em gîhan	121
52	Endezyara rewanê min	127
53	Ew	132
54	Şahiya ronedî	134
55	Awaza dînbûnê	136
56	Ez Efrîn im	138
57	Ez û tu	141
58	Gora çokê	158
59	Rojhilat im	161
60	Hêsirên min	164
61	Hêsirên xweziyan	167

62	Hevala min	172
63	Kenê te	177
64	Keriyên bê	180
65	Li ser kenarên aramiyê	182
66	Mîna davekî	188
67	Nameya hêvî	191
68	Nameyek ji ehmedê xanî re	193
69	Nameyên êgir	197
70	Navnîşanên tagirtinê	200
71	Nîgaş	202
72	Rêwîbûn	203
73	Pêgotin	205
74	Pêla evînê	208
75	Perwîna min	214
76	Pêveçûn	216
77	Qêrînên mêwa	218
78	Qêrînên roniyê	221
79	Rizgarbûn	223
80	Şahiya winda	225
81	Şerxûşî	231
82	Sîmfoniya kotrekûvî	233
83	Sirûda dawî	235

84	Sirûda neamedebûnê	242
85	Şivanê kerî	243
86	Şoreşa evîndarekê	244
87	Stranên beybûnê	246
88	Tewişîna evîndarekî	250
89	Tîpa pîzotê	253
90	Xewneke bazdayî	257
91	Xirên	258
92	Xwdan çavên hingivî	262
93	Yara min û qefesê	268
94	Yeqîn	270
95	Zaroka sosinê	275
96	Zayîna an raperîn e	277
97	Vedengên dilsariyê	279
98	nasname	285
99	Naverok	286